

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஸட₂கோபாய நம:
ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தகு₃ரவே நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:
ஸ்ரீமத்₃வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்

பராங்குஸ திருஅவதார ஸ₅108 ஸர்வத₄ரி ஸ₅ வைகாசி மீ 3-6-08

மலர்-1

இதழ்-2

ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணர்ணவம்।
யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सतीम्।

श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।

श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

ஆசிரியர்: R.ரகு₄ராமன்

24/71,புத்தூர் அக்₃ரஹாரம் திருச்சி-620 017.

விஷயஸ்சிகை

	-	பக்கம்
தலையங்கம்	-	1-02
ஸட ₂ கோபன் சீர்மை	-	02-06
திருக்கோட்டியூர்நம்பி வைப ₄ வம்	-	07-12
ஸ்ரீரங்க ₃ ராஜஸ்தவம்	-	13-16
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக் ₂ யானங்கள்-		17-24
கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக் ₂ யானங்கள்-		25-32
வரவரமுநிஸு ₀ சரிதசஷகம்	-	33-36

போஷகர்கள்

1. திருவெள்ளறை மேலத்திருமாளிகை அம்மாள் ஸ்ரீ.உ.வே.ஸௌம்யநாராயணசார்ய ஸ்வாமி
2. திருவெள்ளறை மேலத்திருமாளிகை அம்மாள் ஸ்ரீ உ.வே.திருவேங்கடம்ஸ்வாமி
3. கோயிலாத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜயராக₄வன்ஸ்வாமி
4. ஸ்ரீ.உ.வே.ஆய்நரஸிம்மன்ஸ்வாமி
5. அந்தணல்லூர் ஸ்ரீ.உ.வே.முரளிஸ்வாமி
6. ஸ்ரீ.உ.வே.V.V.நாராயணன்ஸ்வாமி
7. ஸ்ரீ. உ.வே.ஆராவமுதன்ஸ்வாமி
8. ஸ்ரீ உ.வே.ப₄ரதரகு₄பதி ஸ்வாமி

ஆழ்வார்

திருவெள்ளறை மேலத்திருமாளிகை அம்மாள்
(கீர்த்திமுர்த்தி) ஸ்ரீ.உ.வே.ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி

‘ஆழ்வார்’ என்பது நம்மாழ்வாரையே முக்யமாகக் குறிக்கும். இவரே ப்ரபந்நஜநகூடஸ்த₂ராகிரூர். ஆழ்வார்களில் நம்மாழ்வாருக்கு மட்டும் ‘கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு’ என்ற துதிநூல் அமைந்தது. ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் முதல்வராகத் திகழ்வதுமட்டுமன்றியே, யோக₃த₃ஸையில் நாத₂முனிகளுக்கு நாலாயிர₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ங்க₂ளையும் உபதே₃ஸிக்₂கையாலே ஆசார்யர்கள் கோஷ்டியிலும் முதன்மை பெறுகிறார். ஆனது பற்றியே இவருக்கு ஆழ்வார்கள் வரிசையிலும், ஆசார்யர்கள் வரிசையிலுமாக இரண்டுவாழ்த்திருநாமங்கள் அமைந்தன. வேத₃த்தைச் செந்தமிழால் விரித்துரைத்தவர் இவர். திருவாய்மொழி ‘த்ராவிட₃வேத₃ம்’ என்றே அழைக்கப்படுகிறது. பூர்வாசார்யர்கள் காலந்தொட்டு ‘திருவாய்மொழியைக்கொண்டு அநுப₄விப்பதுதான் ப₄க₃வத்₃விஷயாநுப₄வம்’ என்பது திகழ்ந்து வருகிறது. திருவாய்மொழி காலக்ஷேபத்தையே ப₄க₃வத்₃விஷய காலக்ஷேபம் என்கிறோம். நம்மாழ்வார் பெருமையைச் சொல்லுவதற்காகவே ‘ஆசார்யஹ்ருத₃யம்’ என்கிற அப்புத க்₃ரந்த₂ம் அவதரித்தது.

அன்பர்களே !

“வாழ்த்துவார் பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை மூழ்த்தநீருலகெல்லாம் படையென்று முதல்படைத்தாய்” (திருவாய்3-1-7) என்கிறபடியே எம்பெருமான், தன்னை வாழ்த்துவார் (மங்குளாஸாஸநம் செய்வார்) பலர் உண்டாகவேண்டும் என்பதற்காக உலகத்தைப் படைத்தான். அது போலே எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டுபாடுவார் பலருண்டாகவேண்டும் என்பதற்காகவே இப்பத்திரிகையும் தொடங்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்விரண்டாம் இதழ் வைஸாக்₂ மாலம் ரோஹிணீ நக்ஷத்தர்த்தன்று வெளிவருகிறது. விஸாக்₂ நக்ஷத்தரமும் பெளர்ணமியும் ஒன்றாகச்சேரும் மாஸத்திற்கு ‘வைஸாக்₂’ என்று பெயர். இதனையே தமிழில் வைகாசி என்று வழங்கிவருகிறோம். இம்மாதம் “அழகியான்தானே அரியிருவன்தானே” (நான்.திருவ 22) என்று மழிசைப்பிரான் போற்றும் அழகியசிங்கரான நரஸிம்ஹப்பெருமானுடைய அவதாரத்தாலும், ‘வேதம் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபரான நம்மாழ்வாருடைய அவதாரத்தாலும், நாலேழில்நாலாநாள்நாடிவந்து நம்மிராமாநுசனை ரக்ஷித்தருளிய திருக்கோட்டியூர்நம்பி திருநக்ஷத்தர்த்தாலும், உலகத்தாருக்கெல்லாம் பிதாமஹரான பிரமதே₂வனுக்கும் பிதாமஹர் (தமப்பன்வழிப் பாட்டன்) என்று கொண்டாடப்படும் பெரியதிருமலைநம்பி தோன்றியதாலும், அனைத்துலகும் வாழப்பிறந்த எதிராசமாமுனிவரை அத்திகிரி அருளாளனிடம் அர்த்தித்து அணியரங்கத்திற்கு அழைத்துவந்து, அந்திமோபாயத்தை அருளிச்செய்தவரான திருவரங்கப்பெருமானரையரின் அவதாரத்தாலும், “எங்களுக்குடக்கரசே” என்று அநந்தாண்பிள்ளையாலே கொண்டாடப்பட்ட பராசரபுட்டர் பிறந்தபடியாலும், ஸ்ரீராமப் பிள்ளையான வேதுவ்யாஸ புட்டரின் திருநக்ஷத்தர்த்தாலும், தொல்குருகாபுரியதனைத் துலக்கியவரான “மற்றருமொவ்வாத் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை” தோன்றியதாலும் பெருமைமிகப்பெற்ற மாதமாகும். துருஷ்கர்களின் படையெடுப்பினால் திருவரங்கத்தை விட்டுச்சென்ற நம்பெருமான், திரும்பிவந்த மாலமாகையாலே அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார்களுக்கு இன்பமிகும் மாலம். அமலனான அரங்கனும் அரங்கத்தை அடைந்து அகமகிழ்ந்த மாதம்.

சேதநங்கள், அசேதநங்கள் என்ற வேறுபாடில்லாமல் எல்லாப்பொருள்களிலும் தான் நீக்கமற்றிறைந்துள்ளதைக் காட்டுமாறு அமைந்த எம்பெருமானுடைய அவதாரம் நரஸிம்ஹாவதாரம். பாலையும், சர்க்கரையையும் கலந்து புஜிப்பதுபோலே நரத்வமும், ஸிம்ஹத்வமும் கலந்துள்ள நரஸிம்ஹப்பெருமானை ஸேவிப்பவர்களுக்கு எம்பெருமானுடைய நராவதாரமும், ம்ருகுவாதாரமும் ரலிக்காது என்கிறார் பராசரபுட்டர் (ஸ்ரீர.ஸ்த2 - 64). ‘ஹிரண்யன் தன்னிடத்தில் ஆயிரமாயிரமான அபசாரங்கள்பட்டபோது, அவற்றைப் பொறுத்திருந்த எம்பெருமான், சிறுகுழந்தையான ப்ரஹ்லாத₂னுக்குத் தீங்கிழைத்தபோது பெருஞ்சீற்றம் அடைந்தான்’ (வ.ஸ்த.68) என்கையால் புகுவத்யாபசாரம் பொருமையே நரஸிம்ஹாவதாரத்திற்குக் காரணமென்று காட்டினார் கூரத்தாழ்வான். ஸ்ரீமத்புகுவதத்தில் “ஸத்யம் வித்யாதும் நிஜ்புகுவத்யபாஷிதம்” (7-8-18) என்று தன்னுடைய புகுவத்யர்களான ப்ரஹ்லாத₂னென்ன, ப்ரஹ்மாவென்ன இவர்களுடைய வார்த்தையை மெய்ப்பிப்பதற்காகத் தோன்றினான் நரஸிம்ஹப்பெருமான் என்கிறார் ஸுகாசார்யர்.

நரஸிம்ஹஜயந்தியைக் காட்டிலும் நம்மாழ்வாருடைய திருவவதாரத்தாலேயே இம்மாதத்திற்கு மிகுந்த ஏற்றமுண்டாயிற்று என்பர் பெரியோர். என்றே ஒருநாள் ப்ரஹ்லாத₂ன் ஒருவனுக்காகச் சிறிதுநேரம் தோன்றி மறைந்தான் ந்ருஸிம்ஹன். அதுபோலன்றிக்கே எல்லாக்காலத்திலும், எல்லாவுலகினரும் உய்யும்படியான ப்ரபுந்த₂ங்களைப் பாடினார் பராங்குஸர். இந்த நம்மாழ்வாருக்கு ஒப்பானவர்களே கிடையாது. ‘உண்டோ வைகாசி விசாகத்துக்கொப்பொருநாள்’ என்கிறபடியே இவர்

திருவவதரித்த வைகாசி விசாகத்திற்கும் ஒப்பான நாள் கிடையாது. "விசாக₂ உத்தமம்" (தை. ப்₂ரா) என்று வேதத்திலேயே கொண்டாடப்பட்ட நக்ஷத்ரம் விசாக₂ நக்ஷத்ரம். வேத்யாந்தத்திலே "ஸஹஸ்ரபரமாதேவீ ஸதமூலா" (தை.நா.29) என்கிறவிடத்தில் ஆயிரம் பாட்டான திருவாய்மொழியும், அதற்கு மூலமான நூறு பாட்டுக்களையுடைய திருவிருத்தமும் ஸம்ஸாரபுந்தத்தை அடியறுக்க வல்லதென்று கூறப்பட்டுள்ளது.

நித்யமான வடமொழிவேதங்களை ரிஷிகள் கண்டு வெளிப்படுத்தியதுபோலே என்றுமிருக்கும் தமிழ்வேதத்தை ஸாக்ஷாத்தகரித்து வெளியிட்டவர் நம்மாழ்வார். அதனாலேயே ஸ்ரீபராஸரபுட்டர் "க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்தவமிவோதி₂தம் ஸஹஸ்ரஸாக்ஷாம் யோ₂த்யா₂க்ஷீத் த்யாமி₂த்யம் ப்₂ரஹ்மஸம்ஹிதாம்" (க்ருஷ்ணப்ரேமமே வடிவெடுத்தவரான எந்த நம்மாழ்வார் ஆயிரம் பாசுரங்களையுடையதாய், தமிழ்ப்புாஷையில் அமைந்த திருவாய்மொழியாகிற உபநிஷத்தைக் கண்டாரோ) என்று கூறுமிடத்து 'ய: அகார₂ஷீத்' (எவர் செய்தார்) என்று கூறும், 'ய: அ₂த்யா₂க்ஷீத்' (எவர் ஸாக்ஷாத்தகரித்தார்) என்றமையால் திருவாய்மொழி நித்யமானதென்பதும், ஆழ்வார் அதற்குக் கர்த்தாவல்லரென்பதும் தெளிவாகிறது.

இந்த நம்மாழ்வாரைப் பற்றியதொரு கட்டுரையும், அஸ்மஜ்ஜ்ஞாநாசார்யரான ஸுத்யர்ஸனரால் எழுதப்பட்ட திருக்கோட்டியூர்நம்பி வைபுவம் என்ற கட்டுரையும் இவ்விதழில் இடம்பெறுகிறது. திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமியின் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவவ்யாக்யாநம் இவ்விதழிலிருந்து தொடங்கப்படுகிறது.

வாசகர்களின் கருத்துக்களை எதிர்பார்க்கும்
ஆசிரியர்.

ஸ்ரீ:

ஸட₂ கோபன்சீர்மை

ஆர்.ரகுராமன்(பாலாஜி), புத்தூர் அக்ரஹாரம்.

திருமாலால் மயர்வறமதிநலம் அருளப்பட்டவர்கள் ஆழ்வார்கள். அவ்வாழ்வார்களுள் தலைவராகக் கருதப்படுபவர் நம்மாழ்வார். அவர் பிறக்கும் போதே அறியாமையை உண்டுபண்ணும் 'ஸட₂'வாயுவைத் தம்மை நெருங்காதபடி விரட்டி ஓட்டியமையால் 'ஸட₂ கோபன்' எனப்படுகிறார். 'சீர்மை' என்றால் பெருமை. ஆக, ஸட₂ கோபரான நம்மாழ்வாரது பெருமைக்கடலில் சில திவலைகளை அநுபுவிப்போமாக.

ரிஷிகளும் ஆழ்வாரும்

உடலுக்கும், உயிருக்குமுள்ள வேறுபாட்டினைப் பகுத்துணராத இவ்வுலகமக்களுக்கும், ஆன்மாவின் இயல்பையறிந்த ரிஷிகளுக்கும் மலைக்கும் மடுவுக்குமுள்ள வேற்றுமையுண்டு. இரவில் ஒளிரும் நக்ஷத்ரங்கள், கதிரவனுக்கு முன்னே ஒளிகுன்றி காணப்படாமற்போவது போலே, ஸாதாரணமக்களைவிட பெருமை மிகப்பெற்ற அந்த மஹரிஷிகள், நம்மாழ்வாருக்கு முன்னிலையில் இருந்தும் இல்லாதது போலாகிவிடுகின்றனர்.

ரிஷிகள் 'காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து' (பெரியதிரு.3-2-2) என்று காய், கனிகளையுண்டு வாழ்பவர்கள். ஆனால் நம்ஸட₂கோபர் "உண்ணும் சோறு பருகும் நீர்த்தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்" (திருவாய் 6-7-1) என்று வாழ்ந்தவர். ரிஷிகள் உடலின் தொடர்பால் உண்டான உறவினர்களைப் பிரிந்தால் வருந்தி அழுகின்றனர். ஆனால் நம்ஸட₂கோபர் திருமலைப் பிரிந்தால் அழுது அலற்றுகிறார். "வாயும்திரையுளும்" என்ற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் எம்பெருமானைப் பிரிந்தபோது கண்முன் தென்பட்ட நாரை, அன்றில், நீலா, விளக்கு முதலானவையெல்லாம் தம்மைப்போல் திருமலைப் பிரிந்து துன்புறுவதாக எண்ணி வருந்துகிறார்.

பதினான்கு ஆண்டுகள் இராமனைப்பிரிந்திருந்த பூரதன், 14 வருடம் கழிந்தவுடன் அண்ணனைக் காணாமையால் ஒருநாளில்பட்ட வருத்தத்தையும், பத்துமாதம் அசோகவந்தத்தில் பெருமானைப்பிரிந்திருந்த ஸீதை, அநுமனிடம் 'ஒருமாதத்திற்கு மேல் உயிர் வாழேன்' என்றுரைத்தபின், ஒருமாதத்தில் பட்ட வருத்தத்தையும், மாடுமேய்க்கச்சென்ற கண்ணனைப் பகல்முழுவதும் பிரிந்து பொறுத்திருந்த கோபியர்கள், மாலையில் அவன் பசுக்கூட்டத்திற்குப் பின்னே வருவது கண்ணுக்குத் தோற்றாமையால் அவ்வேளையில் பட்ட வருத்தத்தையுமெல்லாம் ஆழ்வார் திருமலைப் பிரிந்த ஒருநொடிப்போதில்படுகிறார் என்பது 'மல்லிகைகமழ்' (திருவாய்9-9) என்ற திருவாய்மொழியினால் தெரியவருகிறது. எம்பெருமானைப் பிரிந்த நொடிப்பொழுதையும் ஊழிக்காலமாக நினைத்து 'எங்கேகாண்கேன் ஈந்துழாயம்மான் தன்னை யான்' (திருவாய்8-5-11) என்று கதறுகிறார் ஆழ்வார்.

ரிஷிகள் இறைவனைப்பிரிந்து இது போன்று துன்புற்றதாக வரலாறு காணப்படவில்லை. அதற்குமாறாக வஸிஷ்ட₂மஹரிஷி தன்பிள்ளையான ஸக்திமுனிவர் மரணமடைந்தவுடன், பிரிவாற்றாமல் தூர்மஸாஸ்த்ரங்களை மீறித் தற்கொலை செய்துகொள்ளக்கருதி மலையிலிருந்து கீழே குதித்தது, கழுத்தில் கல்லைக்கட்டிக்கொண்டு கடலில் விழுந்தது முதலிய கதைகளே காணப்படுகின்றன.

வேத₃வ்யாஸர் தமது புதல்வரான 'ஸுகர்' சிறுவயதிலேயே தவமியற்றச் சென்றபோது "மகனே!ஸுகா! என்னைவிட்டு எங்கு சென்றனையோ" என்று கதறியழுதார். ஸாதாரண மக்களைப்போலப் பிள்ளைப்பாசத்துடன், பிள்ளையைப் பிரிந்ததற்காக வருந்துகிறார்கள் ரிஷிகள். முற்றிலும் துறந்த முனிவர்களும் இன்னமும் ஆசையெனும் தளையிலிருந்து விடுபடவில்லை. ஆனால் நம்மாழ்வார் அந்த ரிஷிகளைப் போலல்லாமல் திருமலைப் பிரிந்தால் உயிர்தூரியாத தன்மையையுடைய வராயிருந்தார். ஆக, இறைவனைப் பிரியில் உயிர்தூரியாமை என்ற தன்மையற்ற ரிஷிகளைக்காட்டிலும் நம்மாழ்வார் சிறந்தவர் என்று தெளிவாகிறது.

விண்ணுளாரிலும் சீரியர்

இப்பூவுலகில் தன்னிகரற்றவராயிருந்ததுமட்டுமின்றிக்கே, விண்ணுலகத்திலும் தமக்கு நிகர் இல்லாமலிருந்தார் ஸட₂கோபர். “யாவர் நிகர் அகல்வானத்தே” என்று. அதனாலேயே “அந்தாமத்தன்புசெய்து என்னாவிசேர் அம்மான்” என்று அழகிய பரமபத₃த்திலுள்ள நித்யமுக்தர் களிதம் தனக்கு உள்ள அன்பையெல்லாம் ஒருமடைசெய்து நம்மாழ்வார் ஒருவரிடத்திலேயே வைத்தான் திருமால். “நமக்கும் பூவினிமிசை நங்கைக்கும் இன்பன்” என்று திருமகளைக் காட்டிலும் அதிகமாக ஆழ்வாரை நேசித்தான். “எங்கும் பக்கநோக்கறியான் என்பைந்தாமரைக் கண்ணனே” என்று ஆழ்வாரை அநுப₄விக்கும்போது பெரியபிராட்டியாரையும் கண்ணாலே காணாதவனான்.

நாடுதிருத்தினவேற்றம்

எம்பெருமானப்பிரிந்து உயிர்தரிக்கவியலாத நம்மாழ்வாரை, இவ்வுலகில் எம்பெருமான் இருத்தியதன் காரணத்தைப் பேராசிரியரான நம்பிள்ளை பின்வருமாறு கூறுகிறார். “ப்ரஜைகளைப் பட்டினியிட்டும் வந்த விருந்தினரைப் பேணுவாரைப்போலே, ‘இவர் தாம் நாலுநாள் நோவுபட்டாராகில் படுகிறார், இவருடைய ப்ரபுந்த₄த்தைக்கொண்டு நாட்டை வாழ்விப்போம்’ என்றிருந்தான். இவர் ஒருமுறை ‘உத்தம் இருக்கையாவது -தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாத ஸம்ஸாரம் திருந்தி வாழும்படியிருந்தது என்றதுக்காக வைத்தான் அவன்’. ஆக, திருமாலாலும் திருத்தமுடியாத உலகினரைத் திருத்தி “ஊரும்நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல் அவனுடைய பேரும் தார்களுமே பிதற்ற”ச் செய்த பெருமை ஸட₂கோபரதாகும்.

வேதம்தமிழ்செய்தமாறன்

“வேதத்தை ஆழ்வார் தமிழில் அருளாவிடில் கோயில் திருவிழாக்கள் என்னாகும்” என்று கேட்டுக் கோயில் உதஸவங்களுக்குச் சிறப்பே நம்மாழ்வாரது தமிழ்வேதும் ஓதப்படுவதுதான் என்பதைக் கம்பர் “அந்தமிழாமறை ஆயிரத்தாழ்ந்த” என்ற சடகோபரந்தாதிப்பாடலில் காட்டினார். நம்மாழ்வார் வடமொழியிலுள்ள ரிக், யஜுஸ், ஸாமம், அத₂ர்வணம் என்கிற நான்கு வேத₃ங்களின் ஸாரமாக திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவாய்மொழி, பெரியதிருவந்தாதி என்ற நான்கு ப்ரபுந்த₄ங்களை அருளிச்செய்ததுவே அவரது பெருஞ்சிறப்பாகும்.

கடலும் குளப்படியும்

கண்ணனிடம் கொண்டகாதலே வடிவெடுத்தவர் நம்மாழ்வார். அதனாலேயே ப₄ட்டர் நம்மாழ்வாரை ‘க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்தவம்’ என்றார். திருமாலிடம் ஆழ்வாருக்கு இருந்த காதலைவிட, திருமாலுக்கு

இவரிடம் மிகுந்த மையலிருந்தது. “வாரிக்கொண்டு உன்னைவிழுங்குவன் காணிலென்று ஆர்வுற்ற என்னையொழிய என்னின்முன்னம்பாரித்து தான் என்னை முற்றப்பருகினான்” என்று ஆழ்வார் எம்பெருமானை அனுபூவிக்க ஆசைகொண்ட உடனேயே, அவன் இவரை முழுவதுமாக அனுபூவித்து உண்டுவிட்டான்.

“காதல் கடல் புரைய” என்றும், “காதல் கடலின் மிகப்பெரிதால்” என்றும், “என்காதல்... மண்திணிஞாலமும் ஏழ்கடலும் நீள்விசம்பும் கழியப்பெரிதால்” என்றும், “அதனின் பெரிய என்னவா” என்றும் திருமாலிடம் ஆழ்வாருக்குக் காதல் வளர்ந்தது. உயிர்ப்பொருள், உயிரல்பொருள், இறைவன் என்ற மூன்று உண்மைப்பொருள்களையும் விளாக்குலகொள்ளும்படி ஆழ்வார் திருமாலிடம் புகுத்தி கொண்டிருந்தார். திருமாலுக்கு ஸட்கோபரிடமிருந்த மையலைப் பார்த்தால், திருமாலின் காதல் கடல் போன்றும், ஆழ்வார் அவனிடம் கொண்டிருந்த புகுத்தி கடற்கரையோரத்தில் குதிரையின் குளப்படியில் தேங்கிய நீர் போன்றுமாயிற்று. ஆக, திருமாலின் ஆராதகாதலுக்கு விஷயமானமை ஸட்கோபரது பெருமையாகும்.

உள்ளமும் உகந்தருளின நிலமும்

நம்மாழ்வாரது உள்ளத்தில் இடம்பிடிக்க விரும்பியே திருமால் உகந்தருளினநிலங்களான தீவ்யதேசங்களில் கோயில் கொண்டான் என்பதனை ஆழ்வார் ‘நங்கள் குன்றம் கைவிடான் ... நன்கென்னுடலம் கைவிடான்’ என்ற பாடலில் கூறினார். மேலும் நம்மாழ்வாரிடம் ஈடுபட்ட பிறகு எம்பெருமான் தீவ்யதேசங்களில் அநாதரவு காட்டத் தொடங்கினான். “கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும் புல்லென்று ஒழிந்தன கொல் ... உள்புகுந்து நீங்கான் அடியேனது உள்ளத்தகம்” என்று ‘திருமாலே! நீ என்னிடம் வந்த பிறகு தீவ்யதேசங்களில் புல் முளைத்துப் போய் விட்டனவோ’ என்கிறார் ஆழ்வார்.

“திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே எந்தலையே திருமால் வைகுந்தமே தண்திருவேங்கடமே எனதுடலே” என்று தீவ்யதேசங்கள் எல்லாவற்றிலும் தனக்குள்ள விருப்பத்தைத் திருமால், நம்மாழ்வாரது திருமேனியின் ஓரொரு அவயவத்திலும் கொண்டான். நம்மாழ்வாரை அனுபூவிக்க கணக்கற்ற பல திருவுருவங்களைத் திருமால் ஏற்றுக்கொண்டான்.

“அனைத்துலகையும் வயிற்றினுள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருக்கும் உன்னையே, நான் எனக்குள் கொண்டிருப்பதால், உன்னைவிட நானே பெரியவன்” என்று நம்மாழ்வார் ‘அவிவின்றி யான் பெரியன் நீ பெரியை என்பதனையாரறிவார்’ என்ற பாடலில் கூறுகிறார்.

ராக்₃ாந்த₄னுக்கு நாலாறும் அறிவித்தமை (நாரணனின் நல்லாசிரியர்)

ஒருநாள் திருமால் நம்மாழ்வார் முன்தோன்றி “ஆழ்வீர்! உமக்கு மேல்வீடு தந்தோம். உம்மைப் பரமபத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதை மஹோத்ஸவமாக(பெரியதிருவிழாவாக)க் கொண்டாட விரும்புகிறேன். வழிநெடுகத் தோரணங்கள் கட்டி, நடைபாவாடை விரித்து உமக்கு முன் நானே கையில் பந்தம்பிடித்து விருதாதி வருகிறேன். உம்மை அழைத்துச் செல்லும் விதத்தை நீர் விதிக்கவேண்டும். ‘இன்னன்ன செயலைச் செய்’ என்று கட்டளையிடும். நீர் எதைச் சொன்னாலும் அதை அப்படியே தலையிலே ஏற்றுச் செய்கிறேன்’ என்றான். “ஆழியான் அருள் தருவான் அமைகின்றான் அதுநமது விதிவகையே” என்று அடியார்க்காட்பட்டிருத்தல் என்ற குணத்தையுடைய திருமால், தானிட்ட வழக்காயிருப்பதை “அருள்பெறுவார்” என்ற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் வியந்தனுபுவிக்கிறார். அடுத்தபடியாக “ஆழ்வீர்! உம்மிடமுள்ள அன்பினால் உம்மை இந்த உடலோடு பரமபத்துக்கு அழைத்துச் செல்வதாக முடிவுசெய்துள்ளேன், புறப்படும்!” என்று ஆழ்வாரது கரத்தைப் பற்றினான். அதுகேட்ட ஆழ்வார் “மங்கவொட்டு உன் மாமாயை” என்று அவனுக்கு உபதேசம்செய்யத் தொடங்கினார். “திருமாலே! இடைவிடாத இறையனுபுவத்தைத் தடைசெய்வதான இவ்வுடல் மிகத்தாழ்ந்தது. தாழ்ந்த(தான்) 24 தத்துவப் பொருள்களாலான இவ்வுடலில் நசையை ஒழித்து, இவ்வுயிரை மட்டும் கொண்டுசெல்” என்றார். அதற்கு அவன் ‘அறிவுமணம்கமழும் உமதுடலை அப்படியே தான் கொண்டு செல்வேன்’ என்று பிடிவாதம்பிடிக்க, ஆழ்வார் ‘என்மீதுள்ள காதலால் உனது கண்குருடாகிவிட்டதோ? உடலின் தாழ்வை நீ அறியாயோ? சற்றுமுன், ‘நீர் சொன்னதைத் தட்டாமல் கேட்பேன்’ என்று கூறினாயே. நான் ‘செய்!’ என்றதை ஏற்று எனது கட்டளையைப் பின்செல்வதுபோலே, ‘செய்யாதே’ என்று நான் தடுப்பதையும் நீ ஏற்றுத்தானாகவேண்டும்’ என்று கூற, திருமால் வேறுவழியின்றி இசைந்தான். ஸட₂கோபரைப் போல் இறைவனுக்கும் ஆசிரியராயிருந்து உபதேசம் செய்தாருண்டோ?

முடிவுரை

“ஆழ்வாருக்குப் பின்பு நூறாயிரம் கவிகள் போருமுண்டாய்த்து; அவர்கள் கவிகளோடு, கடலோசையோடு வாசியற்று, அவற்றைவிட்டு இவற்றைப் பற்றித் துவளுகைக்கு அடி, இவருடைய புக்த்யபிநிவேசம் வழிந்து புறப்பட்ட சொல்லாகையிறே” என்றார் நம்பிள்ளை. ஆக, ப₄க₃வத்₃ப₄க்தியினாலேயே நிகரற்ற சீர்மையுடையவர் ஸட₂கோபர் என்பது உறுதியாகிறது.

(2-10-05 அன்று ஸ்ரீமதாண்டவன் கலைக்கல்லூரியில் நடைபெற்ற தீவ்யப்ரபு₃ந்த₄க் கருத்தரங்கில் நமது ஆசிரியரால் வாசிக்கப்பட்டது இக்கட்டுரை.)

திருக்கோட்டியூர்நம்பி வைபவம்
ஸ்ரீ.உ.வே.க்ருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், எம்.ஏ.பி.எல். (ஸுதர்ஸநர்)

ஆளவந்தார் அவதரித்துப் பதினொரு வருடங்கள் கழிந்தபின் கி.பி.987 ஸர்வஜித் வருஷத்திலே, வைகாசி ரோஹிணியில் காஸ்யப கேடாதரத்தில் ருக்ஸாகையில் பெரியாழ்வாருக்கு பரமஆப்தரான செல்வநம்பியின் வம்ஸத்திலே ஸ்ரீபுண்டரீகர் என்னும் நித்யஸூரியின் அம்ஸமாய், பூர்வஸிக் ஸ்ரீவைஷ்ணவப்ராஹ்மணகுலத்திலே குருகேஸர் (திருக்குருகைப்பிரான்) என்னும் திருநாமமுடையவராய் அவதரித்தவர் திருக்கோட்டியூர்நம்பி. நாத்முனிகளிடமிருந்து உய்யக்கொண்டார் மணக்கால்நம்பிகளின் மூலம்கிடைத்த ப்விஷயதாசார்யவிக்ரஹத்தை ஆளவந்தார் தம்சரமத்யஸையிலே இவரிடம் ப்ரஸாதீத்து, அதுவந்த வழியையும் அருளிச்செய்து, ரஹஸ்யார்த்தங்கள் அனைத்தையும் ஸ்ரீராமாநுஜருக்கு உபதேஸிக்கும்படியும் நம்தர்ஸநத்தை அவர் திருநாமத்தாலே விளங்கவைக்கும்படியும் நியமித்துச்சென்றார்.

ஆளவந்தார், அவருடைய ஸிஷ்யர்கள் காலம் வரையில் “ஓராண்வழியாய் உபதேசித்தார் முன்னோர்” என்று மாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாலையில் அருளிச்செய்தபடியே ஒவ்வொரு ஆசார்யரும் ஸிஷ்யர்களின் தகுதியை ஆராய்ந்து, அவர்கள் கைங்கர்யங்கள் முதலானவை செய்து மிகவும் ப்ரார்த்தீத்தபின்னரே அவர்களுக்கு அர்த்தங்கள் உபதேஸம் செய்தனர். இந்த ஆசார்யர்கள் அநுவ்ருத்தி ப்ரஸந்நாசார்யர்கள் (கைங்கர்யம் முதலானவற்றைச் செய்வதால் உகக்கும் ஆசார்யர்கள்) என்று அழைக்கப்படுவர். இந்த முறையில் உபதேஸம் தொடர்ந்தால் தர்ஸநம் வளராது என்று உணர்ந்த ஆளவந்தார் ஸ்ரீராமாநுஜரை க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யராக (நிர்ஹேதுக கருணையால் உகந்து உபதேஸிக்கும் ஆசார்யராக) உருவாக்கவேண்டும் என்று திருக்கோட்டியூர்நம்பியிடம் நியமித்திருந்தார். அப்படி உருவாக்குவதற்குப் பலவகைப்பட்ட முயற்சிகளைத் திருக்கோட்டியூர்நம்பி மேற்கொண்டார்.

தம்மிடம் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் பெற்று த்வயத்தின் அர்த்தத்தைக் கேட்டிருந்த ஸ்ரீராமாநுஜரை, திருமந்த்ரார்த்தம், சரமஸ்லோகார்த்தம் ஆகியவற்றைக் கேட்பதற்கு, திருக்கோட்டியூர்நம்பியை அணுகும்படி பெரியநம்பி நியமித்துவிட்டார். அதன்படியே ஸ்ரீராமாநுஜரும் திருக்கோட்டியூருக்கு எழுந்தருளி அவ்வூரிலுள்ளவர்களை “நம்பி திருமாளிகை எங்கே?” என்று கேட்டார். அவர்கள் “அதோ தெரிகிற வீடுதான் நம்பியுடையது” என்று கூறினார்கள். உடையவர் அவ்விடத்திலிருந்து அந்தத் திருமாளிகைவரையிலும் துண்டனிட்டுக் கொண்டே எழுந்தருளித்திருமாளிகையை அடைந்தார். அதுவரையில் அவ்வூரிலுள்ளாருக்கு நம்பியின் பெருமை விளங்காமலேயே இருந்தது என்றும், இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்டபிறகே அவ்வூரிலுள்ளவர்கள் நம்பியின் ப்ரபூாவத்தை அறிந்தனர் என்றும் ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபூாவம்

கூறுகிறது. ராமாநுஜரும் நம்பியை துண்டனிட்டு, 'அடியேனுக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை உபதேஸிக்கவேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்தார். ஆனால் நம்பி இவரை க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யராக உருவாக்கவேண்டும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி இவருக்கு எளிதில் உபதேஸம் செய்ய இணங்கவில்லை. ஆகையால் உடையவர் ஸ்ரீரங்கும் திரும்பினார். அதற்குப்பின் ஸ்ரீரங்கத்திற்கு வந்த நம்பியிடம் ஸ்ரீரங்கநாதனே அர்ச்சகர் மூலமாக ஸ்ரீராமாநுஜருக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களை உபதேஸிக்கும்படி நியமித்தார். அதற்குப்பின் நம்பிநியமனத்தாலே திருக்கோட்டியூர் சென்ற ராமாநுஜருக்கு உடனே உபதேஸிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றாமல், அவரை பதினெட்டு முறை ஊர்சென்றுவரும்படி அலைக்கழித்தார். இப்படி நம்பி அலைக்கழித்ததைப்பற்றி நம்பிஸிஷ்யர் ஒருவரிடம் ஸ்ரீராமாநுஜர் மிகவும் வருத்தத்துடன் விண்ணப்பித்தார். அதை அவரும் நம்பியிடம் சொல்ல, ஸ்ரீராமாநுஜருக்கு ரஹஸ்யார்த்தம் கேட்கவேணும் என்னும் விருப்பம் மிகவும் வளர்ந்திருப்பதைக்கண்டு உகந்து, அந்த ஸிஷ்யர் மூலமே ஸ்ரீராமாநுஜரை துண்டத்தோடும், பவித்ரத்தோடும் ஒருவராய் வரும்படி நியமித்தார் நம்பி. உடனே கூரத்தாழ்வானையும், முதலியாண்டானையும் கூட்டிக்கொண்டு திருக்கோட்டியூர் சென்று நம்பிதிருவடிகளில் துண்டன் ஸமர்ப்பித்து நின்றார் ஸ்ரீராமாநுஜர். "உம் ஒருவரைத்தானே வரச்சொன்னோம். இருவரைக் கூட்டிவந்திருக்கிறீர்?" என்று நம்பிகேட்க "துண்டத்தோடும் பவித்ரத்தோடும் வரச்சொன்னபடியாலே துண்டமும் பவித்ரமும் போன்ற இவர்களைக் கூட்டி வந்தேன்" என்றார் ராமாநுஜர். "இதில் யார் துண்டம் யார் பவித்ரம்" என்று நம்பி கேட்க, உடையவரும் முதலியாண்டானைக்காட்டி 'இவர் த்ரிதுண்டம் போன்றவர்' என்றும், கூரத்தாழ்வானைக்காட்டி 'இவர் பவித்ரம் போன்றவர்' என்றும் கூறினார். நம்பியும் 'அப்படியானால் இவர்களைத்தவிர வேறு எவருக்கும் சொல்லவேண்டாம்' என்று தம்திருவடிகளைத்தொட்டு ஆணையிடும்படி செய்து, திருமந்த்ரம் எனப்படும் திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் பொருளை அவருக்கு உபதேஸித்தார்.

ஸ்ரீராமாநுஜரும் மிகஉகந்து, மறுநாளே அவ்வூரிலிருந்த தெற்காழ்வான் என்னும் நரஸிம்ஹர்ஸந்நிதியில் இவ்வர்த்தத்தைக் கேட்கவிரும்பிய பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அவ்வர்த்தத்தை உபதேஸித்தார்.

இதைக் கேள்விப்பட்ட நம்பி உடையவரை அழைத்து "இந்தப்பரம ரஹஸ்யார்த்தத்தை வேறொருவரிடமும் சொல்லவேண்டாம் என்று நான் ஆணையிட்டிருக்கப் பலருக்குச்சொல்லிவிட்டீரே? அதன் பலன் என்ன தெரியுமா?" என்று கேட்டார். "ஆசார்யநியமனத்தை மீறிய எனக்கு நரகமே பலன்" என்றார் ஸ்ரீராமாநுஜர். "இது தெரிந்திருந்தும் ஏன் உபதேஸித்தீர்?" என்று கேட்டார் நம்பி. அதற்கு ஸ்ரீராமாநுஜர் "அடியேன் ஒருவன்தானே நரகம் போகப்போகிறேன். தேவரீர்திருவடிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு பலருக்கு உபதேஸித்தபடியாலே கேட்டவர்கள்

பலரும் உய்ந்து போவார்களே என்றே சொன்னேன்” என்று கூறினார். அதைக் கேட்டவுடன் “இவரே நம்மாழ்வாரால் ‘பொலிக பொலிக’வில் குறிப்பிடப்பட்டு ஆளவந்தார்வரையில் உள்ள ஆசார்யர்களால் எதிர்பார்க்கப்பெற்ற ப₄விஷயத₃ாசார்யர்” என்று நிர்ணயித்து, சுயநலம் கருதாமல் பிறர்நலமே கருதிய இவரது பெருங்கருணைக்கு உகந்து, ‘எம்பெருமானாரே! வாரும்’ என்று அவரை எடுத்து அணைத்துக்கொண்டு “இதுவரை இந்த த₃ர்ஸநம் பரமவைதீகஸித்த₄ாந்தம் என்றே பெயர் பெற்றிருந்தது. இன்று முதல் இது ‘எம்பெருமானார் த₃ர்ஸநம்’ என்றே வழங்கப்படும்” என்று அவ்வூரிலுள்ளார் அனைவருக்கும் கூறினார் திருக்கோட்டியூர்நம்பி. இந்நிகழ்ச்சியிலிருந்து திருக்கோட்டியூர்நம்பி பெரியதீ₃ர்க்க₄த₃ர்ஸீ என்பதும், தனக்குக் கெட்டபெயர் வந்தாலும் அதைப் பொறுத்துக்கொண்டு உலகிற்குநன்மை விளையத்தேடுபவர் என்பதும் விளங்குகிறது.

அதற்குப் பிறகுநம்பி மிகவுகந்து “உமக்குச் சரமஸ்லோகத்தின் அர்த்தத்தையும் உபதே₃ஸீக்க எண்ணுகிறேன். இப்பொழுது திருவரங்கம் சென்று நீர் ஒருவரே தனியாகவாரும்” என்று அருளிச்செய்தார். அப்படியே எம்பெருமானாரும் மறுபடியும் ஒருமுறை திருக்கோட்டியூருக்கு வந்து துண்டன் ஸமர்ப்பித்துநிற்க, நம்பி அவர் திருக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு மேல் தளத்திலே ஏறி, தனியாகக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு ஒருவருக்கும் சொல்லாதபடி ஆணையிட்டு, தம்முடைய நிர்ஹேதுககருணையாலே சரமஸ்லோகத்தின் அர்த்தத்தையும் உபதே₃ஸீத் தருளினார். அந்த அர்த்தத்தை எம்பெருமானிடம் ஈடுபாடில்லாதவர்கள் செவிப்படாதபடி ஜாக்ரதையாய் இருக்கவேண்டும் என்றும் நியமித்தார். அதற்கு எம்பெருமானார், ‘இதைக் கண்டவர்களுக்கு வெளியிடமாட்டேன். ஆனால் கூரத்தாழ்வான் ஒருவருக்காவது சொல்லாதிருக்க முடியாதே’ என்று நம்பியைக் கேட்டார். அதற்கு நம்பி அவருக்கு மட்டும் ஒருவருடம் ஸுஸ்ருஷை கொண்டு பரீக்ஷைசெய்தபிறகு சொல்லும் என்று நியமித்தார்.

ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எம்பெருமானார் திரும்பியதும் ஆழ்வான் இதைக் கேள்விப்பட்டு ஒருவருடம் காத்திருக்க இயலாமையாலே, ‘ஒருவருடம் ஆசார்யனுக்கு ஸுஸ்ருஷைசெய்வதற்கு ஸமானம் அவர் திருமாளிகை வாசலிலே ஒருமாதம் உபவாசம் இருப்பது’ என்னும் ஸாஸ்த்ரவிதீ₄யின்படி ஒருமாதம் உபவாஸம் இருந்து எம்பெருமானாரிடமிருந்து சரமஸ்லோகார்த் தத்தைப் பெற்றார்.

அதற்குப்பின் முதலியாண்டான் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் துண்டன் ஸமர்ப்பித்து “அடியேனுக்கும் சரமஸ்லோகார்த்தத்தை உபதே₃ஸீக்கவேணும்” என்று ப்ரார்த்தித்தார். அதற்கு எம்பெருமானார் “நான் ஆழ்வான் ஒருவருக்கு மட்டுமே அனுமதி பெற்றிருக்கிறேன். எனவே நீர் திருக்கோட்டியூர் சென்று நம்பியிடமே கேட்டுக்கொள்ளும்” என்றார். அதன்படி முதலியாண்டானும் திருக்கோட்டியூர் வந்து நம்பியிடம் துண்டன் ஸமர்ப்பித்து ஆறுமாஸம் அவர் திருமாளிகையில் காத்திருந்தார்.

விடைபெற்றுக்கொள்ளும்போது 'சரமஸ்லோகார்த்தத்தை அடியேனுக்கும் அருளவேணும்' என்று கேட்டார் முதலியாண்டான். அதற்கு நம்பி "கல்வி, த₄நம், குடிப்பிறப்பு ஆகியவற்றால் உண்டாகும் மூன்று வகைப்பட்ட மதுங்களாகிற முக்குறும்பு நீங்கினால் எம்பெருமானார் தாமே உமக்கு அதை அருளுவார்" என்று ஸாதித்து, தன் திருவடித்தாமரைகளை முதலியாண்டான் தலைமீதுவைத்து அவருக்கு விடைகொடுத்தார். அதன்படியே ஸ்ரீரங்குத்திற்கு வந்த முதலியாண்டான் அடக்கமே உருவானவராக எம்பெருமானார் திருமுன்பே நின்று அவரைப் ப்ரார்த்தித் ததும், அவருக்கு சரமஸ்லோகார்த்தத்தை உபதேஸித்தருளிணர் எம்பெருமானார்.

புறமத்தவர்களும் பார்க்கக்கூடிய கீ₃தாப₄ஷ்யத்தில் எம்பெருமானார் சரமஸ்லோகத்தின் முக்₂யார்த்தத்தை அருளிச்செய்யாமல் ப₄க்தியோக₃த்திற்கு அங்க₃ம் என்னும் அமுக்₂யார்த்தத்தையே காட்டியிருப்பதிலிருந்து, 'கண்டவர்களுக்கு இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லக் கூடாது' என்னும் நம்பியின் நியமனத்தை எம்பெருமானார் உறுதியாகப் பின்பற்றி நின்றார் என்று விளங்குகிறது.

இவ்விடத்தில் நாயனராச்சான்பிள்ளையருளிய சரமோபாய நிர்ணயத்திலுள்ள நம்பி, எம்பெருமானார் பற்றிய கீழ்க்கண்ட ஐதிஹ்யம் அனுஸந்தி₄க்கத்தக்கது:- திருக்கோட்டியூரிலே உடையவர் எழுந்தருளி நம்பிபக்கலிலே சரமஸ்லோகம் கேட்கிறபோது தஞ்சமான அர்த்த₂ விசேஷங்களையெல்லாம் அருளிச்செய்து, "தேவரீரைப் பலகாலும் துவளப்பண்ணினத்தைத் திருவுள்ளத்திலே கொள்ளாதே கிடர். அர்த்தத்தின் சீர்மையை வெளியிடவேண்டிச் செய்தோமித்தனை; தேவரீர் லோகஸம்ரக்ஷணார்த்த₂மாகத் திருவவதரித்தருளிற்று. நாத₂முனிகளுக்குத் தஞ்சமான விஷயம் தேவரீர். இப்படிப்பட்ட மஹாநுபாவனோட்டை ஸம்ப₃ந்த₄முண்டாகப் பெற்றோம் என்று மார்பிலே கைபொகட்டு உறங்கலாம்படிக்கு உடலாயிருக்கிறது. எங்கள் ஆசார்யரான ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாத₃த்திலே ஆஸ்ரயித்த முதலிகளிலே இத்த₃ர்ஸநத்தை நிர்வஹிக்க ஆளுண்டாயிருக்கவும், தேவரீரே த₃ர்ஸநப்ரவர்த்தகராக வேணுமென்று பேரருளாளன் ஸந்நி₄யிலே ப்ரபத்தி பண்ணியருளித் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருள்கிறபோது 'இந்த மஹாநுபாவனோடே நாலுநாளாகிலும் கலந்து பரிமாறப்பெற்றோமில்லையே' என்று இழுவோடே எழுந்தருளிணர். ஆகையாலே இத்த₃ர்ஸநம் எம்பெருமானார்த₃ர்ஸநமென்று தேவரீர் திருநாமத்தினாலே நாள்தோறும் கொழுந்துவிட்டு விளங்கப்போகிறது" என்று அருளிச்செய்தார் திருக்கோட்டியூர்நம்பி(சரமோபாயநிர்ணயம்).

இதுவரையில் எம்பெருமானாரை எம்பெருமானாராக உருவாக்கியவர் திருக்கோட்டியூர் நம்பியே என்பதும், அவரைக் கொண்டு சுயநலம் சிறிதுமற்ற ஓர் ஆசார்யபரம்பரை அமைவதற்கு அடித்தளம் அமைத்தவர் திருக்கோட்டியூர்நம்பியே என்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி எம்பெருமானாரிடம் மிகவும் பரிவுகொண்டு அவரை அவ்வப்போது

நேரும் ஆபத்துக்களிலிருந்து காப்பாற்றியவரும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியே என்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

உடையவர் தினந்தோறும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் திருமாளிகைகளில் உஞ்சுவ்ருத்தி என்றும் மாது₄கரம் என்றும் சொல்லப்படும் பி₄க்ஷையைப் பெற்றே தே₅ஹயாத்ரையை நடத்தி வந்தார். ஸ்ரீரங்கத்தில் “தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைக்கும்” பணியையும் மேற்கொண்டிருந்தபடியாலே, கோயில் கைங்கர்யபரர்கள் தவறுசெய்யாதபடி அவர்களைக் கண்காணித்துவந்தார். அவர்களில் ப₃ாதி₄க்கப்பட்ட ஒருவர் இவர் மேல் கோபம்கொண்டு இவர் உஞ்சுவ்ருத்திக்கு எழுந்தருளும்போது தன் மனைவியைக்கொண்டு விஷம் கலந்த உணவை அளிக்கும்படி நிர்ப்புந்தி₄த்தார். மனத்தளவில் அதற்கு உடன்படாத அப்பெண்பிள்ளை அந்த அன்னத்தை இடும்போது மறித்து ஸமர்ப்பித்து துண்டனிட்டுச் சென்றார். எம்பெருமானாரும் அவளது குறிப்பை அறிந்து, அந்த விஷங்கலந்த அன்னத்தை, திருக்காவேரியிலே சேர்த்துவிட்டு உண்ணாமலே இருந்தார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி பதறிக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளினார். அவரது வருகையைக் கேள்வியுற்ற எம்பெருமானார் தம் ஸிஷ்யர்களோடுகூட அவரை எதிர்கொண்டழைக்க நடந்துசென்றார். இருவரும் நடுப்பகலில் கோடைவெய்யில் அடிக்கும்போது நடுக்காவேரி மணலில் சந்தித்தனர். நம்பியைக் கண்டவுடன் எம்பெருமானார் அந்தக் கொதிக்கும் மணலில் துண்டனிட்டுக் கிடந்தார். நம்பியும் சிலநிமிடங்கள் அவரை எழுந்திருக்கச்சொல்லாமலே இருந்தார். அப்போது எம்பெருமானாருடைய சீடர்களில் ஒருவரான கிடாம்பியாச்சான் கோபம்கொண்டு, “இது என்ன ஸிஷ்யாசார்யக்ரமம்?” கருமுகைமாலையை வெயிலிலே போடுவார்களோ” என்று எம்பெருமானாரைப் பரிவுடன் தூக்கியெடுத்தார். உடனே நம்பியும், “உம்மையன்றே தேடினோம். இந்தத் திருமேனியில் பரிவுடையவர் நீரே. இன்று முதல் இவர் உஞ்சுவ்ருத்திக்குச் செல்லவேண்டாம். நீரே ஏகமாது₄கரமாகத் தளிகைபண்ணி ப்ரஸாதி₃ப்பீர்” என்று நியமித்தருளினார். கிடாம்பியாச்சானும் அவ்வண்ணமே எம்பெருமானாருக்கு மடைப்பள்ளிக் கைங்கர்யத்தைச் செய்துகொண்டு வந்தார். இவ்வரலாற்றிலிருந்து எம்பெருமானாருடைய திருமேனியில் மிக்கபரிவுடையவர் திருக்கோட்டியூர்நம்பி என்பதும், அத்திருமேனியில் பரிவுடையவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும் வல்லவர் என்பதும் விளங்குகிறது.

திருக்கோட்டியூர்நம்பி தம்முடைய ஸஹமாணுக்கரும் ஆளவந்தாரிடம் திருவாய்மொழியின் அர்த்த₂ங்களைக் கேட்டவருமான திருமாலையாண்டானைக் கொண்டு எம்பெருமானார் திருவாய்மொழியின் அர்த்த₂ங்களைக் கேட்கும்படிச்செய்தார். ஸ்ரீரங்கத்தில் அந்தத் திருவாய்மொழிகாலக்ஷேபம் நடந்துவரும்போது இடையிடையே ஆளவந்தார் ஸாதித்ததாகச் சில அர்த்த₂ங்களைச் சொல்லுவார்

திருமாலையாண்டான். அவற்றில் சில இடங்களில் “இதைவிட இப்படி அர்த்தம் சொல்லுவது நன்றாயிருக்குமே” என்று எம்பெருமானார் கூறிவந்தார். அதனால் எரிச்சலுற்ற திருமாலையாண்டான் எம்பெருமானருக்கு திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தங்கள் சொல்லுவதை நிறுத்திவிட்டார். இதைக் கேள்விப்பட்ட திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளி, திருமாலையாண்டானிடம் காலக்ஷேபம் நின்றதின் காரணத்தை அறிந்து, எம்பெருமானார் ஸாதித்த அர்த்தத்தை ஆளவந்தார் தாம் காலக்ஷேபம் கேட்டபோது அருளிச்செய்தார் என்று கூறி, “நீர் இவருக்குத் தெரியாத அர்த்தங்களைச் சொல்லுவதாக நினைக்காமல் காலக்ஷேபம் ஸாதிப்பீராக. இவருக்கு ஆளவந்தாருக்குத் தோற்றின அர்த்தம் தவிர வேறு அர்த்தம் தோற்றாது. ஸாந்தீபனியிடம் கண்ணன் வேத்யாத்யயநம் செய்ததுபோலே உம்மிடம் திருவாய்மொழிகாலக்ஷேபம் கேட்கிறார் என்கொள்ளும்” என்று அருளிச்செய்து விட்டயிடத்திலிருந்து உடையவர் மடத்திலே திருக்கோட்டியூர் நம்பியும், திருமாலையாண்டானும், பெரியநம்பியும் கூட எழுந்தருளியிருந்து திருவாய்மொழிக் காலக்ஷேபத்தைத் தொடர்ச்செய்தார். அப்போது ‘பொலிக பொலிக’ என்னும் பாசரம் வந்தவுடன் “கலியும் கெடும்” என்றவிடத்திலே நம்பியும் உடையவரை ஏறவும் இறங்கவும் பார்த்தார் என்றும், உடையவர் அதைக் கண்டருளி, “இதற்குப்பொருள் யாது?” என்று கேட்க, “தேவரீர் திருவவதரித்து இதினுடைய அர்த்தத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே கேட்கவேனுமோ? ப்ரபந்நகுலோத்தாரகரான தேவரீரே இதற்குப்பொருள்; அஸ்மத்யாதி களைக் கரையேற்றுகைக்காகவன்றே நித்யவிபூதியில் நின்றும் இங்கே எழுந்தருளிற்று” என்று அருளிச்செய்தார் என்றும், இதைக் கேட்டிருந்த திருமாலையாண்டான் மயிர்கூச்செறியப்பெற்றவராய் “இனி நான் ஆளவந்தாரை அறியேன்; எல்லாப்பேறும் தேவரீரே; தேவரீரோடு உண்டான ஸம்பந்தமே அடியேனுடைய பேற்றுக்கு ஸாத்யம்” என்று அருளிச்செய்தார் என்றும் நாயனராச்சான்பிள்ளையருளிய சரமோபாய நிர்ணயத்தில் காணப்படுகிறது.

திருக்கோட்டியூர்நம்பியினுடைய திருக்குமாரருக்குப் பெயர் தெற்காழ்வான் என்பது. நம்பிக்குத் தேவகிபிராட்டி என்னும் சிறந்த ஜ்ஞாநமுடைய பெண்பிள்ளையும் இருந்தாள். அவ்விருவரையும் உத்தாரகரான எம்பெருமானார்திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிக்கும்படிச் செய்தார் திருக்கோட்டியூர்நம்பி.

ஸ்ரீவல்லபத்யம்பேஜாத்யம்ருதஸாக்யம் |

ஸ்ரீமத்யகோஷ்புரீபூர்ணம் தேஸிகேந்த்யம் பஜாமஹே||

(ஸ்ரியஃபதியின் திருவடித்தாமரையில் ஞானமும், பக்தியுமாகிற அமுதங்களுக்குக் கடல்போன்றவரும், திருக்கோட்டியூர்நம்பியென்னும் பெயருடையவருமான ஆசார்யோத்தமரை ஆஸ்ரயிக்கிறோம்.)

•••••

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
புட்டர் திருவடிகளே ஸரணம்

श्रीरङ्गराजस्तव:

ஸ்ரீரங்குராஜஸ்தவம்.

திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி
அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்துடன்.

பராஸரபுட்டர் தனியன்

श्रीपराशरभट्टार्यः श्रीरङ्गेशपुरोहितः।

श्रीवत्साङ्कसुतश्श्रीमान् श्रेयसे मेऽस्तु भूयसे ॥

ஸ்ரீபராஸரபுட்டார்ய: ஸ்ரீரங்கேஸுபுரோஹித:।

ஸ்ரீவத்ஸாங்கஸுத: ஸ்ரீமாந் ஸ்ரேயஸே மேஸ்து பூயஸே।

அவதாரிகை

பரமகாருணிகனான ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வசேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமக ஸ்ரீபராஸரபுட்டரை விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருள, அவற்றாலும் (அத்தாலும்?), மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்சமுக்குறும்பாம் குழியைக்கடக்கும் நம்கூரத்தாழ்வானேடு வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலு முண்டான ஸம்புந்தத்தாலும், ஸாக்ஷாத்க்ருதபராவரத்த்வராய், பரவ்யூஹவிபு வாந்தர்யாம்யர்ச்சாவதாரங்களில் வைத்துக்கொண்டு, ப்ரமேயசரமமான பெரியபெருமானைப் பெரியபிராட்டியாரோடு நித்யஸம்ஸ்லிஷ்டராய் ஆஸ்ரயணஸௌகர்யகார்யாபாத்யகங்களான ஸௌலப்யாத்யகங்களோடும், ஜ்ஞாநஸக்த்யாத்யகங்களோடுங்கூடி, என்னமுத(தி) னைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணவே (அமலன்.10) என்னும்படி நிரதிஸயபேட்யாக்யரா யிருக்கையாலே, த்யவயத்தில் சொல்லுகிற உபாயோ பேயமென்றநுபுவித்து, அவ்வநுபுவமுள்ளடங்காமே, பெரியபிராட்டி யாருடைய புருஷகாரத்வோபேயத்வோபயோகியங்களான குணங்களை ஸ்ரீகுணரத்நகோஸத்தில் வெளியிட்டருளி, நாராயணாத்யுஸப்யுத்யார்த்தங் களை ஸ்ரீரங்குராஜஸ்தவத்தில் வெளியிடத் திருவுள்ளமாய், பூர்வஸதகத்தில் சரணஸப்யுத்யார்த்தமான விசுரஹவைலக்ஷண்யத்தைப் பரக்க ப்ரதிபாதித்து, உத்தரஸதகத்தில், தன் நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே ஸாஸ்த்ரப்ரத்யாநம் பண்ண, அவற்றாலே (அத்தாலே?) ஸத்யஸத்யுவிவேகம் பண்ண ப்ராப்தமா யிருக்க, அதுசெய்யாதே விசுரஹமில்லை, குணமில்லை, விபூதியில்லை என்றிப்படிச்சொல்லுகிற ப்யாஹ்யகுத்யுஷ்டிகளை நிரஸித்து,

ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்க₃ளையும், கு₃ணபரீவாஹரூபங்களான அவதாரசேஷ்டி தாதி₃க₃ளையும் பரக்க அருளிச்செய்து அக்கு₃ணங்களுக்குத் தோற்று ஸ்வநைச்யத்தையும் விஸ்தரேண வெளியிடுகிறார்.

அதில் முந்துறமுன்னம் கு₃ருபரம்பராநுஸந்த₄நம் “आदौ गुरुणां विज्ञानमथ मन्त्रार्थचिन्तनम् । परस्य पुंसः श्रीशस्य परेशस्य परात्मनः॥ स्वरूपरूपविभ्रवगुणव्यापारचिन्तनम्” (ஆதௌ கு₃ருணம் விஜ்ஞாநமத₂ மந்த்ரார்த்த₂சிந்தநம்| பரஸ்ய பும்ஸஃ ஸ்ரீஸஸ்ய பரேஸஸ்ய பராத்மநஃ|| ஸ்வரூபரூபவிப₄வகு₃ணவ்யாபாரசிந்தநம்||) என்றும், “भगवद्वन्दनं स्वाद्यं गुरुवन्दनपूर्वकम्” (ப₄க₃வத்₃வந்த₃நம் ஸ்வாத்யம் கு₃ருவந்த₃நபூர்வகம்) என்றும், “வேதம்வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர்பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து”(திருவாய் 4-6-8) என்றும் இத்யாதி₃ப்ரமாண ஸித்₃த₄மாகையாலே அதுசெய்யத் திருவுள்ளமாய், முதலடியிலே வித்₃யாஜந்மங்களாலே ஸ்வஜநகராய் மஹோபகாரகரான ஆழ்வான் விஷயத்தில் ஸேஷத்வாத₄யவஸாயயுக்தராய், யாதொ(ரு)த்தருடைய ஸ்ரீஸ்தவாதி₃களான ஸ்ரீஸ-ஓக்திகள் ருக்₃யஜுஸ்ஸாமரூபங்களான வேதுமாகிற ஒருஸ்தீர்க்கு நாராயணைகநிஷ்ட₂த்வமாகிற பாதிவ்ரத்ய ஸ-ஓசகமான மங்குளஸ-ஓத்ரமாகிறதுகளோ, அப்படிப் பட்ட பூஜ்யரான ஆழ்வான்பொருட்டு, ஸேஷத்வஸ-ஓசகமான நமஸ்ஸப்₃த₃த்தை அப்யஸிக்கக்கடவோமென்கிறார்.

१. श्रीवत्सचिह्नमिश्रेभ्यो नम उक्तिमधीमहि ।

यदुक्तयस्त्रयीकण्ठे यान्ति मङ्गलसूत्रताम् ॥

1. ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நமிஸ்₃ரேப்₄யோ நம உக்திமதீ₄மஹி ।

யது₃க்தயஸ்த்ரயீகண்டே₂ யாந்தி மங்கு₃லஸ-ஓத்ரதாம் ॥

व्याख्या

येषामुक्तयः (येषाम् उक्तयः) कथं वर्णयते कूरनाथः (कथम् वर्णयते कूरनाथे) என்னும்படியான வைப₄வமுடைய ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீஸ்தவாதி₃ரூபங்களான ஸ்ரீஸ-ஓக்திகள், त्रयोऽवयवाः यस्याः सा त्रयी तस्याः कण्ठः तस्मिन् (த்ரயோ₃வயவா₃ யஸ்யா₃ ஸா த்ரயீ, தஸ்யா₃ கண்ட₂ தஸ்மிந்) ப₄ாக₃த்₃வயாத்மகமான வேதுத்ரயத்தினுடைய கண்ட₂ஸ்த₂நமான உபநிஷத்₃ப₄ாக₃த்தில் मङ्गलानि च तानि सूत्राणि च तेषां भावः तत्ता ता (மங்கு₃லாநி ச தாநி ஸ-ஓத்ராணி ச தேஷாம் ப₄ாவ₃ தத்தா தாம்)-பாதிவ்ரத்யஸ-ஓசகமான மங்கு₃லஸ-ஓத்ரமாயிருக்கையை, யாந்தி-லபி₄க்கிறதுகள், श्रीवत्सं चिह्नं यस्य भगवतः तन्नामकाश्च ते मिश्राश्च तेभ्यः (ஸ்ரீவத்ஸம் சிஹ்நம் யஸ்ய ப₄க₃வத₃ தந்நாமகாஸ்ச தே மிஸ்ராஸ்ச தேப்₄ய₃) पूजायां बहुवचनम् (பூஜாயாம் ப₃ஹுவசநம்) ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நரென்கிற திருநாமமுடைய மிகவும் பூஜ்யரான அந்த ஆழ்வான் பொருட்டு, नमसः उक्तिः नम इत्युक्तिर्वा ताम् (நமஸஃ உக்தி₃

நம இதுயுக்திர் வா தாம்)-பாரதந்தர்யஸௌசகமான, நம: (நம: - என்கிற ஸப்-தூத்தை, அதீமஹி-அடுத்தடுத்தநுஸந்திக்குக்கடவோம். (அதீமஹே)- என்று பாட₂மானபோது அநுஸந்திக்குகிறோம் என்றபடி.(1)

2. அவ.-அநந்தரம் குருணா யோ஽பி₄ மந்யதே) என்கிறபடியே, தன் நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே அபி₄மாநித்து த்₃வயோபதே₃ஸாதி₃களாலே நேரே ஆசார்யரான எம்பார் விஷயத்தில், “**गुरोर्नाम सदा जपेत् । तदधीनश्च वर्तेत साक्षान्नारायणो हि सः॥ कुर्वीत परमां भक्तिं गुरौ तत्प्रियवत्सलः । तदनिष्ठावसादी च तन्नामगुणहर्षितः॥ यथाऽनुजीवी नृपतिं यथा भक्तश्च दैवतम् ॥ तथैव देशिकं शिष्यः स्वाचार्यं विनयान्वितः । दास्याभिमानोऽनुब्रज्य श्रवणं कीर्तनं स्मृतिः ॥**” (கு₃ரோர் நாம ஸத₃ா ஜபேத் தத₃தீநஸ்ச வர்த்தேத ஸாக்ஷாந்நாராயணே ஹி ஸ:॥ குர்வீத பரமாம் ப₄க்திம் கு₃ரௌ தத்ப்ரிய வத்ஸல:॥ தத₃நிஷ்ட₂ாவஸாதீ₃ ச தந்நாமகு₃ணஹர்ஷித: யத₂ாநுஜீவீ ந்ருபதிம் யத₂ா ப₄க்தஸ்ச தை₃வதம்॥ ததை₂வ தே₃ஸிகம் ஸிஷ்ய: ஸ்வாசார்யம் விநயாந்வித:॥ த₃ாஸ்யாபி₄மானோ₃நுவ்ரஜ்ய ஸ்ரவணம் கீர்த்தநம் ஸ்ம்ருதி:॥) இத்யாதி₃யான விஸிஷ்டாதி₄காரிவிஷயவிஸேஷ ஸாஸ்த்ரத்தின்படியே நிரவதி₄கப₄க்திப்ரேரிதராய், கே₃ாவிந்த₃ரென்று திருநாமமுடையராய், பெருமாளுக்கினையபெருமாளைப்போலே எம்பெருமானாருக்குத் திருவடிச்ச₂ாயைபோலே பிரியாதவராய், “**तदधीनश्च वर्तेत** (தத₃தீ₄நஸ்ச வர்த்தேத) என்கிறபடியே அவரதீ₄நமான ஸ்வரூபாதி₃களையுடையராய், ஸம்ஸாரதாபார்த்தரான என்போல்வாருக்கு ஒதுங்கநிழலான எம்பாருக்குப் பல்லாண்டென்கிறார்.

2. रामानुजपदच्छाया गोविन्दाह्वाऽनपायिनी ।
तदायत्तस्वरूपा सा जीयान्मद्विश्रमस्थली ॥

2. ராமாநுஜபத₃ச்ச₂ாயா கே₃ாவிந்த₃ாஹ்வா₃நபாயிநீ ।
தத₃ாயத்தஸ்வரூபா ஸா ஜீயாந்மத்₃விஸ்ரமஸ்த₂லீ ॥

வ்யா.ராமம் அநுஜாத: தஸ்ய பத₃யோ: ச₂ாயா) இளையபெருமாளுடைய அவதாரமாய், அவர் திருநாமமுடைய எம்பெருமானாருடைய திருவடிச்ச₂ாயை போலிருப்பாராய், அபாய: அஸ்யா: அஸ்தீதி அபாயிநீ-ஸா ந ப₄வதீதி அநபாயிநீ) விஸ்வலேஷத்தையுடையதாக்கவராய், தயோ: அயத் த்₃வரூபம் யஸ்யா: ஸா) அந்த எம்பெருமானார் திருவடிகளதீ₄நமான ஸ்வரூபத்தை யுடையராய், **गोविन्द इत्याह्वा यस्या: सा** (கே₃ாவிந்த₃ இத்யாஹ்வா யஸ்யா: ஸா)- கே₃ாவிந்த₃ரென்று

திருநாமமுடையரான, सा (ஸா)- ப்ரஸித்த₄ரான, मम विश्रमस्य स्थली (மம விஸ்ரமஸ்ய ஸ்தலீ)- எனக்கிளைப்பாறுகைக்கிடமான எம்பார், जीयात् (ஜீயாத்)- உத்கர்ஷத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கக்கடவர். मद्विश्रमस्थली (மத்₃விஸ்ரமஸ்தலீ) என்றது, எம்பாரென்றதற்குப் பர்யாயமாய் விசேஷ்யமாக வுமாம். அன்றிக்கே, இது விசேஷணமாய், रामानुजपदच्छाया (ராமாநுஜபத்₃ச் ச₂யா) என்றது விசேஷ்யமாகவுமாம்.(2)

3. अव.-அந்தரம் எம்பாருக்குப் பரமோத்₃தே₃ய்ரான எம்பெருமானார்விஷயமாக, “कलौ कश्चिद् भविष्यति” (கலௌ கஸ்சித்₃ ப₄விஷ்யதி), ‘कलियुङ्करो’ (திருவாய் 5-2-1)மென்று ஸ₁சிப்பிக்கப் பட்ட வைபுவமுடையராய், ஆஸ்ரிதவிரோதி₄நிரஸநஸீலனான எம்பெருமான்விஷயமான தைலத₄ராவத₃விச்சி₂ந்நஸ்₂மருதிஸந்ததிருப ப்ரீதியாகிற பிஸாசோச்ச₂டநஸாத₄நத்தாலே கலிகாலத்தினுடைய கோலாஹலஸப்₃த₃த்தோடு கூடின ஒரு லீலயென்னும்படியான ப₄க்திவைகல்யஸம்பாது₃நமாகிற நிர்நிப₃ந்₄ந பிஸாசத்தை நிராகரித்த எம்பெருமானார் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராகக்கடவரென்கிறார்.

३. रामानुजमुनिर्जीयाद्यो हरेर्भक्तियन्त्रितः ।
कलिकोलाहलक्रीडामुधायहमपाहरत् ॥

3. रामानुजமுநிர் ஜீயாத் யோ ஹரேர் ப₄க்தியந்த்ரிதஃ।
கலிகோலாஹலக்ரீட₃ாமுத₄ாக்₃ரஹமபாஹரத்॥

व्या.-यः (यः)- யாதொருத்தர், हरेः(ஹரே) - விரோதி₄நிரஸநஸீலந விஷயையான, भक्तिरेव यन्त्रम्, तस्मात् (ப₄க்திரேவ யந்த்ரம், தஸ்மாத்)- यन्त्रितः (யந்த்ரிதஃ) என்று பாட₂மானபோது, ப₄க்தியாகிற யந்த்ரத்தையுடையராயென்றபடி. ப₄க்தியாகிற யந்த்ரத்தாலேயென்று முந்தினபக்ஷத்திலர்த்த₂ம். यन्त्रितात् (யந்த்ரிதாத்) என்று பாட₂முமுண்டு. அப்போது, यन्त्रितम् यन्त्रणं - भावे क्तः (யந்த்ரிதம் யந்த்ரணம் - ப₄வே க்தஃ) அவயவார்த்த₂மதுவே. कलेः कोलाहलसहिता क्रीडा, सैव मुधायहः, तम् (கலேஃ கோலாஹலஸஹிதா க்ரீட₃ா, ஸைவ முத₄ாக்₃ரஹஃ, தம்)- கலியினுடைய கோலாஹலரவத்தோடுகூடின லீலயாகிற வ்யர்த்த₂ பிஸாசத்தை, अपाहरत् (அபாஹரத்) - அபஹரித்தார், रामानुजमुनिः(ராமாநுஜமுநிஃ) - ப₄க₃வத்₃கு₃ணமநஸீலரான அந்த எம்பெருமானார், जीयात् (ஜீயாத்) - ஸ்பஷ்டம், जी-जये जयः(ஜீ-ஜயே ஜயஃ)-உத்கர்ஷப்ராப்திஃ, आशीर्लिङ् (ஆஸீர்லிங்)

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள் 9

பேணிப்பிறந்தினில்-சீருடையபிள்ளையென்று சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்தபோதை தி₃வ்யசேஷ்டிதத்தைக் கண்டு கம்ஸ ப₄யத்தாலே ப₄யப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் “உபஸம்ஹர” (வி.பு.5-3-13) என்றபோதே உகவாதார்காணாதபடி மறைக்கையாலும், ராமாவதாரம்போலே வளர்ந்தபின்பு பித்ருவசநபரிபாலநம் பண்ணுகையன்றி அப்போதே பேணிப்போருகையாலும். (பிறந்தினில்) வழியிலுள்ள வ்யஸநப₃ஹுள்யத்தை அறிந்தவராகையாலே, கம்ஸனுக்குப் பிழைத்துத் திருவாய்ப்பாடி புகுந்தபின்பு, திருவவதாரமாக ப்ரதிபத்திபண்ணி “பிறந்தினில்” என்கிறார். (தாங்காணப்புகுவார்) அக்காலத்திலே பிள்ளைபெற்றவர் தாங்களும் ஹர்ஷாதிஸயத்தாலே தம்தாம் புத்ரமுக₂ம் {பிள்ளைகளைக்} காணுங்காட்டில் பிள்ளையைக் காணப்புகுவார். (புக்குப்போதுவார்) ஸோப₄நம்சொல்லவேணுமென்கிற த்வரையாலே புகுந்து சொல்லியும் சொல்லாதும் போதுவார். (போதுவார்) “பும்ஸாம்” சொல்லிற்றுச் செய்கையாலே சீருடையபிள்ளை என்கிறது. சீர்-கு₃ணம். அதாவது-சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்தபோதை தி₃வ்யவேஷ்டிதத்தைக் கண்டு கம்ஸன்நிமித்தமாக ப₄யப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் “உபஸம்ஹர” (வி.பு.5-3-13) என்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே அந்த தி₃வ்யவேஷ்டிதத்தை மறைத்தானிறே. இப்படி உகவாதார் கண்படாதபடி தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பாடியிலே பிறந்தவளவில், கம்ஸனுக்குப் பிழைத்துத் திருவாய்ப்பாடியில் புகுந்தபின்பு காணும் இவர் பிறந்தானாக நினைத்திருக்கிறது. (காணத்தாம் புகுவார்) பிள்ளையைக்காண ஆசைப்பட்டுத் தாங்கள் புகுவார். (புக்குப் போதுவார்) புக்குக்கண்டு புறப்படுவார். (ஆணைப்பாரித்யாதி₃) ஸாமுத்₃ரிக லக்ஷணம் போவார் இவனைப்பார்த்து, “பும்ஸ்த்வஸாம்யமுடையவர்களில் இவனுக்கு ஸத்₃ருஸரில்லைகாண்” என்பாரும், “இவனுடைய லக்ஷணமிருந்த படியால் திருவோணத்தானான ஸர்வேஸ்வரனுடைய லோகமெல்லாம் இவன் ஆளும்” என்பாரும், இப்படி ப்ரீதிவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்கை. அன்றிக்கே, ‘ஆணைப்பான் இவன் நேரில்லை’ என்று பாட₂மானபோது, ஆணைப்பு என்றது-ஆண்படி; அதாவது-பும்ஸ்த்வலக்ஷணம். ஒப்பான் என்றது-ஒப்பால் என்றபடியாய், பும்ஸ்த்வ லக்ஷணத்தால் இவனுக்கு எதிரில்லையென்று பொருளாகக்கடவது. புகுவாரும், போதுவாரும், உலகாளும் (அவதரித்தவித்யாதி₃). பேணிபத₃ தாத்தர்யம் (இப்படியித்யாதி₃). மது₄ரையி லன்றே க்ருஷ்ணன் பிறந்தது; இடைச்சேரியிலே பிறந்தானேவென்ன (கம்ஸனுக்கித்யாதி₃). (பிழைத்து)தப்பி. (ஸாமுத்₃ரிகலக்ஷணம் போவார்) லக்ஷணஸாஸ்த்ரஜ்ஞரென்றபடி. “ஆணைப்பார்” என்றநினர்த்த₂ம் (பும்ஸ்த்வ இத்யாதி₃). இப்பிள்ளையோடே பும்ஸ்த்வமாத்ரத்திலே ஸாம்யத்தையுடைய வர்களிலென்றபடி. கீழ்ப்பாட்டில் சகாரத்தையும், “ஆயிற்று” என்றத்தை ஆனார்களென்றுக்கி, அந்த க்ரியையும் இப்பாட்டிலே கூட்டிக்கொண்டு

(ரா.அ.3-29)இத்யாதி₃. இதென்ன அருமைதான்? (ஆணொப்பா ரித்யாதி₃) ஸாமுத்த₃ரிகலக்ஷணம் போவார் இவனைப்பார்த்து “புமாள்களில் இவனுக்கு ஸத்₃ருஸரில்லை” என்பார்களும், “திருவோணத்தானுலகுஆளும்” என்பார்களும், ப்ரீதிவ்யவ ஹாரம் பண்ணினார்களென்று ஹ்ருஷ்டராகிரூர். திருவோணம் வைஷ்ணவ நக்ஷத்ரமாகையாலே “திருவோணத்தானுலகு” என்று உப₄யவிபூ₄தியையும் ஆளுமென்கிரூர்கள் என்றபடி. (3)

ஸ்வா.- நாலாம்பாட்டு. (உறியித்யாதி₃) உறியின்மேலே வைத்த நறுநெய்யும் பாலும் தயிரும் உடனே த்₃ரவ்யகெ₃ளரவம் பாராதே அறுத்துக்கொண்டுபோந்து முற்றத்திலே உருட்டி நின்றாடுவார். (நன்றாகத்தூவுவார்) க்₄ருதக்ஷீரத்₃யாதி₃களை “பிள்ளைக்கு நன்மையாகவேணும்” என்று த்₃நம் செய்வார். (செறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து) செறிந்து மெல்லிதான குழல்கள் கட்டவிழும்படி ஸ்தீரீகள் புறப்பட்டு ஆடி லீலாபே₄கி₄களாக. என்பார்களுமானார்கள். (3)

உறியை முற்றத் துருட்டிநின் ரூடுவார்
நறுநெய் பால்தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்
செறிமென் கூந்த லவிழத் திளைத்தெங்கும்
அறிவழிந்தனர் ராய்ப்பாடி யாயரே.(4)

வ்யா.-நாலாம்பாட்டு. (உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றாடுவார்) நறுவிதான நெய்யும் பாலும் தயிரும் இருக்கிற உறிகளை, த்₃ரவ்யகெ₃ளரவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவந்து ப்ரீதிபாரவஸ்யத்தாலே முற்றத்திலே உருட்டி நின்றாடுவார். (நறுநெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்) “க்₄ருதக்ஷீர த்₃யாதி₃களை “பிள்ளைக்கு நன்மை உண்டாகவேணும்” என்று த்₃நம் செய்வார். (செறிமென் கூந்தலவிழத் திளைத்து) செறிந்து மெத்தென்ற மயிர்முடி அவிழும்படி ஸஸம்ப்₄ரமந்ருத்தம் பண்ணி. (எங்குமறிவழிந்தனர் அந்வயம் காட்டுகிரூர் (புகருவாரு மித்யாதி₃).)(3)

அரு.-நாலாம்பாட்டு. (உறியையித்யாதி₃). “நறு நெய் பால் தயிர்” என்றத்தை காகாக்ஷிந்யாயேந “உறியை” என்றத்தோடே அந்வயித்துத் தாத்தப்ரய மருளிச்செய்கிரூர் (நறுவிதான இத்யாதி₃). தூவுகைக்கு ப்ரயோஜநகத்யநமுக்ஷேந தாத்தப்ரயமருளிச்செய்கிரூர் (க்₄ருதேத்யாதி₃). “ஆய்ப்பாடி ஆயர், எங்கும், அறிவழிந்தனர்” என்றந்வயித்துத் தாத்தப்ரய மருளிச் செய்கிரூர் (திருவாய்ப்பாடியித்யாதி₃). “எங்கும்” என்றது-நந்தன் திருமாளிகையோடு அல்லாதவிடங்களோடு வாசியற என்றபடி. (உகவை) ப்ரீதி. “அறிவழிந்தனர்” என்றத்தை எல்லாரிடத்திலும் அந்வயிக்க வேண்டுகையாலும், “ஆடுவார்” “தூவுவார்” “அறிவழிந்தனர்” என்று மூன்றந்வயமாகில் வாக்யபே₄தும்

(எங்குமறிவழிந்தனராய்ப்பாடியாயரே) திருவாய்ப்பாடியில் திருவாயர் முழுக்க க்ருத்யாஃக்ருத்யவிவேகஸூந்யராநார்க ளென்கிறார். “ஆய்ப்பாடிஆயர்” என்றது, வளர்ப்பும் மேய்ப்பு மன்றியே ஜாதி ஆயரென்றபடி.(4).

ஸ்வா.-அஞ்சாம்பாட்டு. (கொண்டதாளித்யாதி) “தாள் கொண்ட” என்று - கால்நீண்ட உறிகளைத் தங்கள்கையிலே தூக்கிநின்றாடுவார். பரிசுண்டாய், கூரியதான மழுக்களையும், அளவுண்டாய், நன்றான தடிகளையும், மடலில் நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச் சமைக்கப்பட்ட சய்யையுமுடையராய்க் கொண்டு, முல்லையரும்பு விண்டாப் போலேயிருக்கிற பல்லுதோன்ற ஸரஸவிவாத் கோலாஹலராய், நெருங்கிப் புகுந்து நெய்யாடினார் இடையரெல்லாருமென்கிறார். ‘விண்டின் முல்லை’ என்று ஆய்ப்பாடியாயரே) திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபரானவர்கள் எங்குமொக்க உகவைதலைமண்டையிட்டு க்ருத்யாஃக்ருத்ய விவேகஸூந்யராநார்கள். சிலர் உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றாட, சிலர் நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத்தாவ, சிலர் செறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடியாயர்-எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று க்ரியை.(4)

கொண்ட தாளறி கோலக் கொடுமழுத்
தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்
விண்ட முல்லை யரும்பன்ன பல்லினர்
அண்டர் மிண்டிப் புகுந்து நெய்யாடினார். (5)

வ்யா.-அஞ்சாம்பாட்டு. (கொண்டதாளித்யாதி) கால்நெருக்கத்தை யுடைத்தான உறிகளையும், பரிசுண்டாய்க் கூரியதான மழுக்களையும் ஜாத்யுசிதமான தடிகளையுமுடையராய், மடலில் நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச்சமைத்த சய்யையுமுடையராய்க் கொண்டு; ஹர்ஷம் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே முல்லையரும்புவிண்டாப் போலேயிருக்கிற பல்லையுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப்புகுந்து நெய்யாடலாடினார்க ப்ரஸங்கிடுக்கையாலும் ஏகவாக்யதயா அந்வயம் காட்டுகிறார் (சிலரித்யாதி). “திளைத்து” திளைக்க என்றபடி. (இப்படி) என்றது - ஸ்பஷ்டார்த்தம்.(4)

அரு.-அஞ்சாம்பாட்டு.(கொண்டதாளித்யாதி)(கால்) நெடுங்கயிறு. (நெருக்கம்) என்றது-கொண்ட பத்யுதாத்தர்யம். இத்தால், தாள்களைக் கொண்ட உறியென்று ஸப்த்யூர்த்தம். (பரிசு) அழகு. “மழு” கோடாலி முதலான இருப்பாயுதம். (மடலில் நின்றும்) தாழைக்கொத்தில் நின்றும். “விண்ட” விகஸிதமான. முல்லையரும்புபோலேயிருக்கிற என்று ஸப்த்யூர்த்தம் மாய் தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஹர்ஷத்தாலேயித்யாதி). மிண்டிக்கார்த்தம் (நெருக்கி) என்றது. “புகுந்து” என்றதுக்கு, ராத்ரி மந்தையிலே

பாட₂மானபோது, “விண்டு” என்று-குன்றாய், குன்றில்முல்லை நெருங்கப் பூத்தாப்போலே தோற்றுப்பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார்க்குத் தோற்றுப்பல்லாயிறே யிருப்பது. அண்டர் என்று -தே₃வஜாதிகளுக்கும்பேர். (5)

ஸ்வா.-ஆரூம்பாட்டு. (கையுமித்யாதி₃) வடத₃ளஸாயிக் கல்லாததெல்லாமுண்டாகச் சொல்லாநின்றதிறே. கடாரத்திலே மருந்துகளும் பரிமளத்₃ரவ்யங்களுமிட்டு, ஸுக₃ந்த₄வத்தாய்க் காய்ந்த நீரிலே திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும் நிமிர்க்க வேணுமென்று தானே ப்ரார்த்தித்துத்தான் நிமிர்ந்து, “நிமிர்த்தான்” என்று கொண்டாடி; மெள்ளத்திருமஞ்ஜநம் செய்தருளி, குறுங்கண்ணை பசுமஞ்சளைத் திருமேனியிலே சாத்திக் கையிலே

ளென்கை. ‘விண்டின்முல்லை’ என்று பாட₂மானபோது, “விண்டு” என்று-குன்றாய், குன்றின் முல்லை நெருங்கிப்பூத்தாற்போலே தோற்றுப்பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாடுவார் தோற்றுப் பல்லராயிற்றிருப்பது. அண்டர்-தே₃வரும், இடையரும்; இவ்விடத்தில் - இடையரைச் சொல்லுகிறது. (5)

கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பையவாட்டிப் பசும்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நா வழித்தாளுக் கங்காந்திட
வைய மேழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே.(6)

வ்யா.-ஆரூம்பாட்டு. (கையும் காலும் நிமிர்த்து) திருமஞ்சநம் செய்கைக்குடலாகத் திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும் நீட்டி, திருமேனியின் மார்த்த₃வத்துக்கநுஞ்₃ணமாக நிமிர்த்து. (கடாரநீர் பையவாட்டி) திருமேனிக்கு அநுஞ்₃ணமாக ஓளஷத₄ங்களும் ஸுக₃ந்த₄த்₃ரவ்யங்களும் கூட்டிக்காய்ச்சின கடாரத்தில் திருமஞ்ஜநத்தாலே திருமேனியிலையாமல் மெள்ளத் திருமஞ்ஜநம் செய்து. (பசும்சிறுமஞ்சளால்)இது கீழ்மேலும் அந்வயித்துக்கிடக்கிறது. குறுங்கண்ணை பசுமஞ்சளைச்சாத்தியாய்த்து நீராட்டிற்றும். (ஐயநா வித்யாதி₃) இருந்தவர்களெல்லாம் தங்கள் வேஷத்தோடேவந்து புகுந்தார்களென்று கருத்து. (தோற்றுப்பல்லர்) என்றது - சொரையிரையைத் தோற்றினாப் போலேயிருக்கிற பற்களையுடையவ ரென்றபடி. இத்தை உபபாதிக்கிறார் (இடைக்கூத்தியாதி₃). (5)

அரு.ஆரூம்பாட்டு. “பைய” என்றத்தை “நிமிர்த்து” என்றத்தோடேயும் கூட்டி தாத்தர்யம் (திருமஞ்ஜநமியாதி₃). “காய்ச்சின நெல்லி கடாரத்தில் பூரித்துவைத்தேன்” என்கிற பாசுரத்தையுட் கொண்டருளிச்செய்கிறார் (திருமேனிக்குத்தியாதி₃). “பைய” என்ற பதார்த்தம் (மெள்ள) என்றது. “சிறு” என்ற பதார்த்தம் (குறுங்கண்ணை) என்றது; நெருங்கின கணுக்களையுடையதானவென்றபடி. “ஐய” என்றபதார்த்தம்

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள் 13

மஞ்சளையெடுத்து “மெல்லிதான நாவை நீட்டியருளவேணும்” என்று ப்ரார்த்தி₂க்க; “இங்கேயும் மாத்ருவசநபரிபாலநம்பண்ணி யருளவேணும்” என்று நாக்குக்கும் வாய்க்கும் வாசியறியாத பிள்ளைகளைப் போலே அங்காந்து காட்டின நாவை வழித்தவளுக்கு தி₃வ்யசக்ஷாஸ்ஸைக் கொடுத்து விஸ்வரூபம் காட்டினாப்போலே இவளுக்குத் திருப்பவளத்துக்குள்ளே ஸமஸ்தலோகங்களையும் காட்ட, இவளும் கண்டாளிறே; வடத₃ளஸாயி திருவயிற்றுக் குள்ளே அக₄டித ப்ரமாண ஸி₃த₄மான திறே இவள் கண்டது.(6)

ஸ்வா.-ஏழாம்பாட்டு. (வாயுளித்யாதி₃) இனிமேல்கண்டவள் வார்த்தையிறே. இப்படிகண்டு வ்யதை₂யையும் ஸ்நேஹத்தை யுமுடையவளன்றியே “மடநல்லார்” என்று இவன் காட்டக் கண்டவர்களுமுண்டென்றுதோற்றுகிறது. இவன் “ஆயர்புத்திரனல்லன்” அப்படியிருந்துள்ள மஞ்சளாலே மெல்லிதான திருநாவை வழித்தவளுக்கு அதுக்குஉடலாக அங்காந்திட, பிள்ளையுடையவாயுள்ளே ஸகலலோகங்களையும் கண்டாளென்கை. அதுக்கடி -அர்ஜுநனுக்கு தி₃வ்யசக்ஷாஸ்ஸைக் கொடுத்து வைஸ்வரூபம் காட்டினாப்போலே, இவளுக்கும் தி₃வ்யசக்ஷாஸ்ஸைக் கொடுத்துத் தன் வைப₄வத்தைக் காட்டுகையிறே. (6)

வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்
ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தெய்வம்
பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்
மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே.(7)

வ்யா.-ஏழாம்பாட்டு.(வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்) இப்படித் திருப்பவளத்தினுள்ளே லோகங்களைக்கண்ட ப₄வ்யதையையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையவர்கள். “வையமேழும் கண்டாள் பிள்ளைவாயுள்” (பெரியாழ்.திரு.1-1-6) என்று கீழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அநுப₄ஷணத்திலே பலராகச் சொல்லுகையாலே, பின்னையும் கூடக் கண்டவர்களுண்டென்று கொள்ளவேணும். அதாவது-இவள் கண்டவநந் தரம், அங்கு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவனும், தன் வைப₄வம் எல்லாரும் அறிகைக்காக அவர்களுக்கும் தி₃வ்யசக்ஷாஸ்ஸைக் கொடுத்துக் காட்டக்கூடுமிறே. (ஆயர்புத்திரனல்ல னருந்தெய்வம்) ஸ்நீநந்த₃கோபர் மகனல்லன், பெறுதற்கரிய ஸர்வேஸ்வரன்.

(மெல்லிதான) என்றது. (அங்காந்திட) திருப்பவளத்தைத் திறக்க. “ஏழு” என்றது உபலக்ஷணமாக (ஸகலலோகங்களையும்) என்றபடி. (அதுக்கடி) காண்கைக்கடி. (6)

அரு.-ஏழாம்பாட்டு. “நல்லார்” என்றதுக்கர்த்தும் (ஸ்நேஹத்தையு முடையவர்கள்) என்றது. (அதாவது) என்றது - அவர்களும் காண்கையாவ தென்றபடி. இதுக்கு (கூடும்) என்றத்தோடந்வயம். “பண்புடை”

என்றும், “ஸ்வயத்நத்தாலே பேர்நினைப்பார்க்கு நிர்தேயுஸீக்கவுங்கூட அரியன்” என்றும், வ்யதிரேகத்தில் நிர்ணயமும் நிர்தேயுஸத்திலே அருமையும் நடவாநிற்கச் செய்தேயும், “பரந்த சீரையும் பண்பையுமுடைய பாலகன்” என்று நிர்ணயித்து, பின்னையும் “மாயன்” என்கையாலே ஆஸ்சர்யஸக்தியுத்தென்று இவள் சொல்லுகையாலே, திருவாய்ப்பாடியில் ஸ்த்ரீவர்க்கும்முழுக்க “மாயனாகையாலே ஸ்வலாபுஸித்துத்திக்கு ஹேதுபூதன்” என்று மகிழ்ந்தார்களிறே. (7)

ஸ்வா.-எட்டாம்பாட்டு. (பத்துநாளும்மியாதி). இவர் மங்குளாஸாஸநபரராகையாலே அவதரித்தநாளையொளித்துப் பன்னிரண்டாநாளென்கிறார். (எத்திசையித்யாதி) எல்லாதிக்குக் களிலும் ஒருவர்க்கொருவர் மேலாகவேணுமென்று வெற்றி கொண்டு ஒன்றுக்கொன்று மேலாகத் தோரணங்கள் நாட்டிக் கோடித்துக் கொடுக்கட்டி. (மத்தவித்யாதி) மத்தகஜங்கள் முதலானவை மறிந்து (பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்) பரம்பின கல்யாணகுணங்களை யுடையனாய் நீர்மையுடையனான சிறுப்பிள்ளை. (மாயன்) ஆஸ்சர்யஸக்தியுத்தன். (என்று மகிழ்ந்தனர்) “மாதரே” இப்படிச் சொல்லி மிகவும் ப்ரீதைகளானார்கள் ஸ்த்ரீகளென்கை. “வாயுள் வையகம் கண்டமடநல்லாரான-மாதர்-பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்-ஆயர் புத்திரனல்லன் அரும் தெய்வம்-மாயனென்று மகிழ்ந்தனர்” என்று அந்வயம்.(7)

பத்து நாளும் கடந்த விரண்டாநாள்
எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து
மத்த மாமலை தாங்கிய மைந்தனை
உத்தானம்செய் துகந்தன ராயரே. (8)

வ்யா.-எட்டாம்பாட்டு. (பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாநாள்) பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாநாளான நாமகரண திவஸத்திலே. (எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து) எல்லாதிக்குக்களிலும் ஜயஸூசகமான தோரணம் நாட்டி அலங்கரித்து, (மத்தமாமலை தாங்கிய மைந்தனை) வர்ஷாபத்ரஸுண்ணார்த்தமா, மத்தகஜங்களையுடைத்தானபெரியமலையை எடுத்து தரித்துக்கொண்டுநின்ற என்றதினர்த்தம் (நீர்மையுடையனான) என்றது. (நீர்மை) ஸௌலப்யம். “பாலகன்” என்றத்தால் ஸௌலப்யம் ஸித்தமாமாகையால் இங்ஙன் கொள்ள வேணும். (7)

அரு.-எட்டாம்பாட்டு. ★சயபதார்த்தம் (ஜயஸூசகமான) என்றது - புத்ரோத்ஸவத்தால் வந்த உத்கர்ஷஸூசகமான என்றபடி. (தோரணம் நாட்டி) என்றது - தோரணம் கட்டுகிற ஸ்தம்பங்களை நட்பென்றபடி. மத்தமா வென்றதினர்த்தம் (மத்தகஜங்களை) என்றது. பத்துநாளும்கடந்த விரண்டாநாள்

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள் 15

விழும்படியாக மலையைத் தாங்கின மைந்தனென்றது. “யுகே₃ யுகே₃ ஸம்ப₄வாமி” (கீதை.4-8)ப்படியே. மைந்து - மிடுக்கும், பிள்ளையும். (உத்தான மித்யாதி₃) ஒருவர்க்கொருவர் கைகளிலே எடுத்து ஆயரெல்லாரும் உகந்து செல்லாநின்றார்கள். (8)

அவ.- ஒன்பதாம்பாட்டு. பருவத்துக்குத்தகுதியல்லாத ஸக்திவிசேஷமான சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தி₄க்கிறார்.

ஸ்வா. (கிடக்கிலித்யாதி₃) “கிடக்கில்” என்கையாலே ஓரிடத்தில் கிடவாமை தோற்றுகிறது. “தொட்டில்கிழிய உதைக்கும்” என்கையாலே திருவடிகளில் மார்த்த₃வத்துக்கு புயப்படுகிறார். மிடுக்கனை. பிற்பாடராகையாலே, தத்காலத்திலன்றிக்கே, பிற்காலத்திலுள்ள சேஷ்டிதங்களையும் அவ்வஸ்துவுக்கு நிரூபகமாக்கி அருளிச்செய்யலாமிநே ஆழ்வார்க்கு. (உத்தானம்செய்து உகந்தனர் ஆயரே) இடையரெல்லாரும் ஸ்நேஹாதிஸயத்தாலே தனித் தனியே தந்தாம் கைகளிலே எடுத்துக்கொண்டு பாதிராணர்களென்கை. (8)

அவ.- ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தவளவில் ஊரடங்கலும் செய்த உபலாந விசேஷங்களை அநுஸந்தி₄த்து இனியராணர் கீழ்; இப்பாட்டில் - பருவத்துக்குத் தகுதியல்லாத சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தி₄த்து, திருத்தாயார் ஸந்நிஹிதரானவர்களுக்குச் சொன்ன பாசுரத்தை, அவளான பூவநையாலே தாம் அநுஸந்தி₄த்து இனியராகிறார்.

கிடக்கில் தொட்டில் கிழிய வுதைத்திடும்
எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கை யிறுத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கி லுதரத்தே பாய்ந்திடும்
மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்.(9)

வ்யா.-(கிடக்கிலித்யாதி₃) தொட்டிலிலே வளர்த்தினால் அதிலே கிடந்தானாகில் தொட்டில் கிழியும்படி உதையாநிற்கும். (எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திடும்) “திருவடிகளின் மார்த்த₃வத்துக்கு இதுபொருது” என்று அஞ்சி ஒக்கலையிலே எடுத்துக்கொள்ளில் புடைபெயர்ந்து ஒக்கலையை முறியாநிற்கும். (ஒடுக்கிப்புல்கில் உதரத்தே பாய்ந்திடும்) “இது அத்திருமேனி பிள்ளை மலையை எடுத்தானென்னக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பிற்பாடராகையாலே யித்யாதி₃). (8)

அரு.-ஒன்பதாம்பாட்டு. - கீழ்ப்பாட்டுக்களில் “வையமேழுங் கண்டாள்” “மகிழ்ந்தனர்மாதரே” என்றுமிப்படி அருளிச்செய்து, இப்பாட்டில் “நான்மெலிந்தேன் நங்காய்” என்றிருக்கையாலே ததநுகுண மாக ஸங்க₃தியருளிச்செய்கிறார் (திருவவதரித்த வித்யாதி₃).

(வளர்த்தினால்) என்றது - கண்வளர்த்தினாலென்றபடி. (புடை)இடம்.

*தளிர் புரையும் திருவடி (திருநெடு.1)களிறே. (எடுத்தித்யாதி₃) எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கை முறியும்படி நோவப்பண்ணு கையாலே “இந்நோவு பிள்ளைக்கு மிகவுமுண்டாம்” என்று பிள்ளையுடைய சேஷ்டிதங்களை அமைத்து மார்வோடே அணைக்கில் வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். முக்த்து₄ சேஷ்டிதங்கள் பலவாகையாலே இவையெல்லாம் பொறுக்க வல்ல ஸக்தி பிள்ளைக்குப் போராதென்று போர இளைத்தேன். “நங்காய்” என்கிறது ஜாத்யேகவசந்தாலே. நீங்களுமெல்லாம் பருவத்துக்குத் தக்க சேஷ்டிதங்கையுடைய பிள்ளையைப் பெற்று வளர்த்துப்போருகிற பூர்ணைகளிறே. (9)

அவ.- நிக்மத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் ப₂லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.- பத்தாம்பாட்டு. (செந்நெலித்யாதி₃) செந்நெலாலே

யில் மார்த்துவத்துக்குப் பொருது” என்று வ்யாபாரக்ஷமனல்லாதபடி ஒடுக்கி மார்விலே அணைத்துக்கொள்ளில், திருவடிகளாலே வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். (மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்) “இந்த சேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் பொறுக்கவல்லஸக்தி பிள்ளைக்குப் போராது” என்று நான் போர இளைத்தேன். “நங்காய்” என்று ஜாத்யேகவசநமாய் நங்கைமீரென்று; இப்படி நீங்களெல்லாரும் பருவத்துக்குத்தக்க சேஷ்டிதங்கையுடைய பிள்ளையைப் பெற்று வளர்க்கையாலே பூர்ணைகளாயிருக்கிறீர்களித்தனை.(9)

அவ.- நிக்மத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

செந்நெலார் வயல்கூழ் திருக்கோட்டியூர்
மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை
மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்தவிப்
பன்னுபாடல் வல்லார்க்கில்லை பாவமே. (10)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

வ்யா.- பத்தாம்பாட்டு.(செந்நெலித்யாதி₃). செந்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே, அஸாதாரண (பெயர்ந்து) பேர்ந்து. இத்தாலிருந்தி(தவி?)டத்திலிராதே கிளம்பிக் குதித்தென்றபடி. “மிடுக்கிலாமையால்” என்றதுக்கு ப்ரேமாதிஸயம் தோற்றும்படி சொல்லவேண்டுகையாலே ததநுகுணமாகத் தனக்கு மிடுக்கிலாமையாலென்னாதே பிள்ளைக்கு மிடுக்கிலாமையாலென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இந்த சேஷ்டிதங்கையித்யாதி₃). கீழ்ப்பாட்டில் “மாதர்” என்று பஹுவசநமாகவிருக்கையாலே ததநுகுணமாகவருளிச் செய்கிறார் (நங்காயித்யாதி₃). “நங்காய்” என்று ஸம்பேராதியுக்கிறதுக்கு ஹார்த்தபூராவம் அருளிச்செய்கிறார் (நீங்களித்யாதி₃). (9)

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானங்கள் 9

“ப்ராஜாபத்யம் க்ருஹஸ்த்நாநாம் ப்ராஹ்மம் ஸந்யாஸிநாம் ஸம்ருதம்” (வி.பு.1-6-37) என்று தொடங்கி கேவலாஸ்ரமாநுஷ்ட்நாநங்கனையே ஐஸ்வர்யவிசேஷங்களுக்கு ஸாத்நமாக உபதேஸித்து, “யோகிநா மம்ருதம் ஸ்த்நாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணம்” (வி.பு.1-6-37) என்று கைவல்யநிஷ்டர்க்கு ஆத்மப்ராப்தியை உபதேஸித்து “ஏகாந்திநஸ்ஸத்நா ப்ராஹ்மத்யாயிநோ யோகிநோ ஹி யே தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்த்நாநம் யத்வை பஸ்யந்தி ஸூரயா” (வி.பு.1-6-38) என்று நித்யஸத்வஸ்தர்க்கு பக்வத்ப்ராப்தியை உபதேஸித்தானிறே ஸ்ரீபராஸரபக்வான்.

இனி ரிஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார்களுக்கு நெடுவாசியுண்டு. எங்ஙனையென்னில், வேத்யுதாத்தப்ர்யமாய் உத்தமபுருஷார்த்தமான பக்வத்ப்ராப்தியிலே நிஷ்டராய், பிறர்க்கு உபதேஸிக்குமிடத்திலும் ஸாஸ்த்ரஸித்தமான ஐஸ்வர்யாதிகளையும் த்யாஜ்யமாக உபதேஸிக்கு மவர்களிறே. இவ்வாழ்வார்களுக்கும் மதுரகவியாழ்வார்க்கும் நெடுவாசியுண்டு; எங்ஙனையென்னில், இவ்விலக்ஷணபுருஷார்த்தத்தினுடைய காஷ்டையான ததீயசேஷத்வத்தளவிலே வரப்புரு நின்றூர் ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

இவர்க்கு இவ்வேற்றம் வந்தபடி யெங்ஙனையென்னில், ஆழ்வார் “பொய்நின்றனானம்” (திருவிருத்தம் 1) தொடங்கி “அவாவற்று வீடுபெற்ற” (திருவாய் 10-10-11) என்னுமளவும் செல்லவநுபுவித்தவிடத்தில் ஆழ்வார்தமக்குப் புருஷார்த்தகாஷ்டையாக அபிமதமான ததீயசேஷத்வத்தைப் பற்றினார். ‘ஆசார்யருசி பரிக்ருஹிதமான அர்த்தமே ஸாத்விகர்க்குப் பரிக்ராஹ்யம்’ என்னுமிடம் மஹாபாரதஸாரமான ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்தில் சொல்லிற்றிறே.

ஸ்ரீபீஷ்மர்பக்கலிலே ஸகலார்த்தங்களையும் குறைவறக் கேட்ட தர்மபுத்ரன் “இவர் தமக்கு உத்யேஸ்யமாக ஸ்வீகரித்த தத்த்வ ஹிதங்களே நமக்கு உத்யேஸ்யம்” என்று நினைத்து, “கோ தர்மஸ் ஸர்வதர்மானம் புவதஃ பரமோ மதஃ” (ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம்) என்று சொன்னென்று காட்டுகிறார், (ப்ராஜாபத்யமித்யாதி) ப்ராஜாபத்யம்-ப்ராஜாபதிலோகம். (ப்ராஹ்மம்) ப்ராஹ்மலோகம்.

“ஏடுநிலம்” “அண்டக்குலம்” என்கிற பாட்டுக்களையும், ‘ஒருநாயகம்’ முதலான திய்வயஸூக்திகளையும் நோக்கி வாசியை உபபாதிக்கிறார் (வேத்யுதாத்தப்ர்யமித்யாதி). ஆழ்வார்களிலும் இவருக்குண்டான தன்னேற்றம் காட்டுகிறார் (இவ்விலக்ஷணையாதி). (ததீயசேஷத்வத்தளவிலே) ததீய சேஷத்வ மாத்ரத்திலே. (ஆழ்வார்தமக்கு) முழுச்சொல். (ததீயசேஷத்வத்தை) என்ற அநந்தரம் “மதுரகவிகள்” என்று கூட்டிக்கொள்வது; ஆழ்வாருக்கு அபிமதமான இவர்க்கு அத்தைப்பற்ற வேணுமோவென்ன (ஆசார்யேத்யாதி).

ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலே சொன்னப்ரகாரமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீபீஷ்மரித்யாதி). “ஆசார்யருசிபரிக்ருஹிதமான அர்த்தமே பரிக்ராஹ்யம்”

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானங்கள்10

கேட்க, “ஏஷ மே ஸர்வத₄ர்மாணம் த₄ர்மோ஽திகதமோ மத:” (ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம்) என்று தன்னுடைய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தத்தை உபதே₃ஸீத்தாரிநே. த்ரிபுராதே₃வியாரை “ப்ரமாண ப்ராப்யல்யத்தாலேயோ ‘எம்பெருமானே ஆஸ்ரயணீயன்’ என்று நீங்கள் பற்றிற்று?” என்ன, “அதுவொன்றுமன்று; எம்பெருமானார் காடிச்சால் மூலையில் தே₃வதையை ஆஸ்ரயித்தாராகில் அதுவே எங்களுக்கும் ஆஸ்ரயணீயவஸ்துவாகக் கடவது” என்றாள். அந்த ந்யாயத்தாலே ஆழ்வார் தமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்கும் ததீ₃யஸேஷத்வத்தையே இவரும் தமக்குப் புருஷார்த்த₂மாக அத்யவஸிக்கிரார்.

இதுதான் ராமாயண புருஷர்களில் ஸ்ரீஸத்ருக்₄நாழ்வான் பக்கலிலே அநுஷ்ட₂ாநஸேஷமாகக் காணப்பட்டது. எங்ஙனே யென்னில், “வேதோபப்₃ரும்ஹணூர்த்த₂ாய தாவக்₃ராஹயத ப்ரபு₄” (ரா.பு.4-6) என்கிறபடியே வேதோபப்₃ரும்ஹணூர்த்த₂மாக ப்ரவ்ருத்தமான ஸ்ரீராமாயணத்தில் ராமாயண புருஷர்கள் நால்வரும் த₄ர்மஸம்ஸ்த்த₂ாபநார்த்த₂மாக அவதரிக்கையாலே நால்வரும் நாலர்த்தத்தை அநுஷ்டி₂த்துக் காட்டினார்கள். “கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:” (ரா.ஸு.35-11) என்கிறபடியே அநுஷ்டி₂ப்பிக்கைக்காக “ஒருவன் சொல்லிற்றை ஒருவன் செய்யக்கடவன்” என்கிற முறை நேராக அழிந்துகிடக்கையாலே பித்ருவசநபரிபாலநாதி₃களாலே ஸாமாந்ய த₄ர்மத்தை அநுஷ்டி₂த்தார் பெருமாள். “பிதுர்வசநநிர்₃தே₃ஸாத்” (ரா.பு.1-24) “அக₃ஸ்த்யவசநாத்” (ரா.பு.1-42) “ஸுக்₃ரீவ வசநாத்” (ரா.பா.1-70) என்றிறே இவரநுஷ்ட₂ாநம்.

“நிருபாதி₄ க ஸேஷியைக்குறித்து ஸேஷபூ₃தன் கிஞ்சித்கரித்துத் தான் என்னுமதுக்கு ஸம்வாத₃மாக ஓரைதிஹயமருளிச்செய்கிரார் (த்ரிபுரா தே₃வியாரித்யாதி₃). (த்ரிபுரா₃தே₃வியார்) ராஜபத்நி. (காடிச்சால்மூலை) ஈஸாந்யதி₃க்கு; அவ்விடத்துக்கு தே₃வதை - ருத்₃ரன். அவனை இப்படிச்சொன்னது பேர்சொல்லவும் அஸஹயமாகையாலே. உக்தத்தை ப்ரக்ருதோபயோகி₃யாக்குகிரார் (அந்த ந்யாயத்தாலே இத்யாதி₃).

கீழ் ப்ரமாணமுக₂த்தாலும் ஐதிஹயமுக₂த்தாலும் ஸித்தி₄த்தஅர்த்த₂த்தின் அநுஷ்ட₂ாநமும் காட்டுகிரார் (இதுதானித்யாதி₃). அநுஷ்ட₂ாநஸேஷம் என்றது ப₃ஹுவீஹி; இத்தால் செய்தற்றதென்றபடி. ஸத்ருக்₄நாழ்வான் அநுஷ்ட₂ாநந்தான் உபாதே₃யமானபடி என்னென்ன, (வேதோபப்₃ரும்ஹணேத்யாதி₃). த₄ர்மஸம்ஸ்த₂ாபநார்த்த₂ம் நால்வரும் அவதரிக்கையாலே ஸ்ரீஸத்ருக்₄நாழ்வானதுவும் உபாதே₃யமென்று கருத்து. (தெள-குசலவெள, ப்ரபு₄:-வால்மீகி: அக்₃ராஹயத-க்₃ரஹிப்பித்தான்) மற்றை மூவர்₃படியுமன்றிக்கே ஸ்ரீஸத்ருக்₄நாழ்வான்₃படியை அநுஷ்டி₂க்கைக்கு நியாமமென்னென்கிற ஸங்கையிலே இதுவே பரமத₄ர்ம மென்றருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றித் தாரதம்யம் காட்டுகைக்காக, ப்ரயோஜந க₂நமுகே₂ந பெருமாள் ப்ரகாஸிப்பித்த அம்ஸம் இன்னதென்கிரார் (கர்த்தாவித்யாதி₃). (முறை) மர்யாதை₃. அநுஷ்டி₂த்தாரென்கைக்கு ப்ரமாணங்கள் (பிதுர்வசநேத்யாதி₃). ராமாநுஜஸித்த₄ாநத்ததை ஸப்ரமாணமாகக் காட்டுகிரார் (நிருபாதி₄கேத்யாதி₃).

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானங்கள் 11

உளகைக்கடவன்” என்கிற விசேஷத₄ர்மத்தை அநுஷ்டி₂த்தார் இளையபெருமாள். “குருஷ்வ மாமநுசரம்” (ரா.அ.31-24) “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” (ரா.பு.31-25) “ஸ ப்₄ராது:” (ரா.அ.31-2) இத்யாதி₃.

“ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷேயமஹம் வேலேவ ஸாக₃ரம் ப்ரதிஜாநாமி தே வீர மா பூ₄வம் வீரலோகப₄ாக்” (ரா.அ.23-27) என்கிறபடியே நிர்ப்ப₃ந்தி₄த்தடிமை செய்கையன்றிக்கே, “சேஷியுகந்த அடிமையே சேஷபூ₄தனுக்குக் கர்த்தவ்யம்” என்னுமிடத்தை அநுஷ்டி₂த்தார் ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான். தன் செல்லாமையைப்பாராதே சேஷியுடைய ஹ்ருத₃யத்தைப் பார்த்து “ஆருரோஹ ரத₂ம் ஹ்ருஷ்ட:” (ரா.அ.113-1) என்று ப்ரீதியோடே மீண்டானிறே.

ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷேயம் “ரக்ஷ த₄ர்மேண ப₃லேந” (ரா.கி.1-128) என்கிறபடியே உம்முடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகையன்றிக்கே, உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன். எனக்குத் தாத₃ர்₂யம் ஸ்வருபமானாலும் உம்மாலென்னை மீறவொண்ணாது காணும். அஹம் வேலேவ ஸாக₃ரம் கடலுக்குக்கரை சேஷமாயிருக்கச் செய்தேயும் கரையை அதிக்ரமிக்கமாட்டாதினே கடல்; அப்படியே நீர் பெரியீரென்ன உம்மாலென்னை விஞ்சவொண்ணாது காணும். ப்ரதிஜாநாமி நான் இப்படி ப்ரதிஜ்ஞையைப் பண்ணுகிறேன். தே வீர ஒருகோழை முன்னேயோ ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிற்று? ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினால் அதைத் தலைக்கட்டித்தரவல்ல ஆண்பிள்ளைத்தனமுடைய உம்முடைய முன்னேயன்றே? மா பூ₄வம் இப்படிச் செய்திலேனாகில் உம்முடைய இளையபெருமாள்வருத்தியைக்காட்டிலும் ஸ்ரீப₄ரதாழ்வானுடைய அநுஷ்ட₂ாந்தத்துக்கு வைலக்ஷணம் காட்டுவாராக, இளையபெருமாள்படிக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ராஜ்யஞ்சேத்யாதி₃).

ப்ரதீக₃ரஹணபூர்வகமாக வ்யாக்யானம் (ராஜ்யமித்யாதி₃). சகாரத்தை அறுத்தஸமுச்சயமாக்கி அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (ரரக்ஷேத்யாதி₃). “தவராஜ்யஞ்ச ரக்ஷேயம்” என்கையாலே சேஷத்வம் தோன்றுகையாலே சேஷபூ₄தனான நீ என்னை ரக்ஷிக்கையாவதென்னென்கிற ஸங்கையிலே “ரக்ஷேயம்” என்கிற லிங்கை ஆவஸ்யக கார்யகர ப்ரவர்த்தந நிமந்த்ரணத்திலேயாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி₃). (மீறவொண்ணாது) அதிக்ரமிக்கவொண்ணாது; ரக்ஷியாதே போகேனென்கை. இதுக்கு ப₄க்திபரமான த்₃ருஷ்டாந்தக₂ந்தத்துக்கு ப₄ாவமருளிச்செய்கிறார் (கடலுக்கித்யாதி₃ வாக்யத்₃வயமும்).

“ராம” என்னுதே, “வீர” என்றதுக்கு ப்ரதிஜ்ஞாநிர்வஹணம் பண்ணவல்லையோவென்கிற ஸங்கா பரிஹார பரமாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒரு கோழையித்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே). (கோழை) அசதுரன். இப்படி சக்ரவர்த்தியும் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணவில்லையோ என்கிற ஸங்கைக்கு உத்தரமாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே). இதில் “நோசேத் மா பூ₄வம்” என்று கூட்டி அஸத்தாகக்கடவென்று பொருளாக்கி, இதுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படிச்செய்திலேனாகில் இத்யாதி₃). (வர்த்திக்கப்பெருதவனாகிறேன்) என்கையாலே

ஸந்நிதி யில் வர்த்திக்கப்பெறாதொழிகையுமன்றிக்கே உம்முடைய ராஜ்யத்திலும் வர்த்திக்கப்பெறாதவனாகிறேன். வீரலோகபுராக் உம்மை முடிசூடியநுபுவிக்கப் பாரித்து அதுபெறாதே போன சக்ரவர்த்தி புக்கலோகம் புகுகிறேன்” என்கிறபடியே நிர்ப்பந்தித்தடிமை செய்கையன்றியே “ஸேஷியுகந்த அடிமை செய்யக்கடவேன்” என்னுமிடத்தை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீபுரதாழ்வான்.

தன்செல்லாமையைப்பாராதே ஸேஷியினுடைய ஆதரத்தையே பார்த்து “ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டஃ” (ரா.அ. 113-1) என்று ப்ரீதியோடே மீண்டானிறே.

இப்படியிருக்கிற இவனையல்லது அறியாதே இருக்கையாலே ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வகாஷ்டை₂யான ததீ₃யஸேஷத்வத்தை அநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீஸத்ருக்₄நாழ்வான். “க₃ச்சதா மாதுலகுலம் ப₄ரதேந தத₃நக₄ஃ! ஸத்ருக்₄நோ நித்யஸத்ருக்₄நோ நீதஃ ப்ரீதிபுரஸ்க்ருதஃ! (ரா.அ.1-1)

க₃ச்சதா என்கிற வர்த்தமாநநிர்தே₃ஸத்தாலே போகிறவிடத்தில் தனக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டாயாதல், இங்கே மாதாபிதாக்களைக் கேள்விகொள்ளாதல், பூர்வஜரான பெருமானைக் கேள்விகொள்ளாதல் செய்யுமிவ்வளவுமின்றிக்கே, அவனையொழியஜீவிக்கமாட்டாத

அஸத்கல்பனாகிறேனென்று கருத்து. “வீரலோகபுராக் ப₄வேயம்” என்று கூட்டி, வீரபத்துக்குச் சக்ரவர்த்திபரமாக ப₄வம் (உம்மையித்யாதி). யத்₃வா, “வீரலோகபுராக் மா பூ₄வம்” என்று ஒருவாக்யமாய், ப்ரதிஜ்ஞையைப்பண்ணிச் செய்யாத தஸரதன் லோகமடையக் கடவேனல்லெனென்று ஸப்₃த₃ர்த்த₂மாகையாலே, நானும் செய்யாவிடில் அவன்லோகத்தை அடைந்து, தேவரீர் ஸந்நிதியிலும் ராஜ்யத்திலுமிராதே போகக்கடவேனென்று ஸபத₂ம் பண்ணுகிறதாகத் தாத்தப்ரயமருளிச் செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே). (புக்கலோகம்) புக்கலவலோகம். “ந தே₃வலோகா க்ரமணம்” (ரா.அ.) என்ற இனையபெருமானுக்கு வீரஸ்வர்க்கும் அநுத்₃தே₃ஸ்யமாகையாலே, ப்ரதிஜ்ஞைப்பண்ணின அர்த்த₂த்தைப்பண்ணாவிடில் வீரஸ்வர்க் க₃த்தை அடையாதவனாகக் கடவேனென்ற ஸபத₂ம் இவர்ப்ரதிஜ்ஞைக்குச் சேராத; ஆகையாலே த₃ஸரத₂ன் புக்கலோகமென்று வ்யாக்யாநம் செய்தாரென்று கண்டுகொள்வது.

இது ஸேஷி உகந்தடிமை என்கைக்கு ஸூசகமென்னென்ன (தன்செல்லாமை இத்யாதி₃). (தன்செல்லாமை) ராமவிஸ்லேஷம் ஸஹியாமை. உகத்தத்தை ஹேதுவாக்கிக் கொண்டு ஸ்ரீஸத்ருக்₄நாழ்வான்படியைக் காட்டுகிறார் (இப்படியித்யாதி₃). உக்தார்த்த₂த்தில் ப்ரமாணம் (க₃ச்ச₂தே₃யாதி₃).

இந்த ஸ்லோகார்த்த₂ விவரணம் (க₃ச்ச₂தாவென்கிற) என்று தொடங்கி (எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தாரென்னுமளவும்). வர்த்தமாநநிர்தே₃ஸத்தாலே இருவருடைய க₃மநகாலமும் ஏகமாகத்தோன்றுகையாலும், ஸ்ரீஸத்ருக்₄நாழ்வான் க₃மநத்துக்கு விளம்ப₃நிவ்ருத்திதோன்றுகையாலும், விளம்ப₃ஹேதுக்களை வ்யாவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு தந்நிவ்ருத்தியை உபபாதி₃த்து க₃மநஹேதுவையும்

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானங்கள் 13

படியாலே போனொனென்கை. **மாதுலகுலம்** யுதாஜித்து அழைத்தது அவனையாகையாலே போக்கிலுத்₃தே₃ய்யதையும் அவனுக்கு; இவனும் அவனுத்₃தே₃ய்யனாய்ப் போனொனென்கை.

ப₄ரதேந சக்ரவர்த்தியும்துஞ்சி, பெருமானும் ராஜ்யத்தைப் பொகட்டுப்போய், இனையபெருமானும் “தொடர்ந்தடிமை செய்ய வேணும்” என்றுபோய், ஸத்ருக்₄நாழ்வானும் “நின்னையல்ல தறியேன்” என்றிருக்கும் த₃ஸையிலே “ராஜ்யத்தை ப₄ரிக்கக்கடவன்” என்றாய்த்து ஸ்ரீவஸிஷ்ட₂ப₄க₃வான் திருநாமம் சாத்திற்று. “ப₄ரத இதி ராஜ்யஸ்ய ப₄ரணத்” (ஸாகுந்தலம். 7) என்றானிறே ஸ்ரீஸ்தாநீகன். **த₃த₃ா** இருவரும் ராஜபுத்ரர்களாய் நக்ஷத்ரபே₄த₃முமுண்டாயிருந்தால் பிரித்து முஹூர்த்தமிட்டுப் போகப்ராப்தமாயிருக்க, அவன்போனதுவே முஹூர்த்தமாகப் போனொனென்கை. “க₃ச்சதா” என்றதிலே அர்த்த₂ஸித்₃த₄மன்றே? “த₃த₃ா” என்றதென்னென்னில், அங்கு மமதா நிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்று; இங்கு அதுக்காஸ்யமான அஹங்காரநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே புநருத்திதே₃ாஷமில்லை, ஸேஷத்வ விரோதி₄யிறே இரண்டும்.

அநக₄ஃ அக₄மில்லாதது இவனுக்கேயிறே. அக₄மாவது

சொல்லுகிறார் (க₃ச்ச₂தா என்கிற இத்யாதி₃) (குலம்) க₃ருஹம். யுதாஜித்குல மென்னுதே “மாதுலகுலம்” என்றதுக்குத் தாத்தப்ரயமருளிச்செய்கிறார் (யுதாஜித் தித்யாதி₃). (அவனை) ப₄ரதாழ்வானை. “ப₄ருஞ்-ப₄ரணை” என்கிற த₄துவை யுட்கொண்டு ப₄ரதப₃ தாத்தப்ரயம் (சக்ரவர்த்தியுமித்யாதி₃). (துஞ்சி) நஸித்து; “ராஜ்யத்தைப் பொகட்டுப்போய்” என்று “துஞ்சி” என்ற அநந்தரம் சொல்லுகை யாலே ஸ்ரீப₄ரதாழ்வான் “ப்ரஸாத₃ம் கர்த்துமர்ஹஸி” என்றுகொண்டு, மீளுவரோ வென்னும் நசையாலே ஸ்ரீசித்ரகூடத்தளவும் செல்ல, பெருமாள் ராஜ்யத்தை இவர்மேல் பொகட்டுப்போன அப்போதென்று கருத்து. (நின்னை) என்றது ஸ்ரீப₄ரதாழ்வானை; த்ரிகாலஜ்ஞனாகையாலே இப்படித் திருநாமம் சாத்தினென்று கருத்து. இப்படித் தாமருளிச்செய்ததுக்கு ஸம்வாத₃ம் காட்டுகிறார் (ப₄ரத இத்யாதி₃).

ப்ரகாராந்தரேண வருகிற காலபே₄த₃ ஸங்கையைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு ஸப்த₃ார்த்த₂ம் (இருவருமித்யாதி₃). பாரதந்தர்யத்தாலே போனொனென்றபடி. “புஷ்யே ஜாதஸ்து ப₄ரதஃ” “ஸார்ப்பே ஜாதெள து ஸௌமித்ரீ” (ரா.ப₃ா.20-13) என்ற வசநங்கனையுட்கொண்டு (நக்ஷத்ரபே₄த₃ம்) என்றது. இப்பாரதந்தர்யம் “க₃ச்ச₂தா” என்கிறவிடத்தில் தானேசொல்லலாமெயென்று ஸங்கித்து கே₃ாப₃லீவர்த்த₃ந்யாயத் தாலே பரிஹரிக்கிறார் (க₃ச்ச₂தேத்யாதி₃). அங்கு மமதாநிவ்ருத்தியும் இங்கு அஹங்காரநிவ்ருத்தியுமாகச் சொல்லுகைக்குக் கருத்து முந்துற அஹங்காரநிவ்ருத்தி சொல்லில், தக்காஸ்யமான மமதாநிவ்ருத்தி அர்த்த₂ஸித்₃த₄மாகையாலே “த₃த₃ா” என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் ஸித்₃தி₄யாதென்று கண்டுகொள்வது. மமதாநிவ்ருத்தி சொன்னால் போராதோ, அஹங்காரநிவ்ருத்தி சொல்லவேண்டுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸேஷத்வேத்யாதி₃).

வக்ஷ்யமாணத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி நஞர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்து கொண்டு வித்₃த₄ராகிறார் (அக₄மில்லாததித்யாதி₃). அக₄பத₃ார்த்த₂மருளிச் செய்கிறார்

உத்₃தே₃ஸ்யவிரோதி₄யிறே. இவ்விடத்தில் அக₄மாவது ராமப₄க்தி. இத்தைப் பாபமென்னப்போமோவென்னில்; பாபத்தில் புண்யம் நன்றாயிருக்க, மோக்ஷவிரோதி₄யாகையாலே புண்யமும் “அஸ்வ இவ ரோமாணி விதா₄ய பாபம்” (ச₂ந்.8-13-1) என்று பாபஸப்₃த₃ வாச்யமாயிற்றிறே; ஆகையாலே ப₄ரதாநுவ்ருத்தியாகிற உத்₃தே₃ஸ்யத் துக்கு விரோதி₄யாகில் ராமஸௌந்த₃ர்யத்தில் கால்தாமுமதுவும் பாபமாமித்தனையிறே. “ராமே ப்ரமாத₃ம் மா கார்ஷீ” (ரா.அ.40-5) என்று ராமாநுவ்ருத்திக்கும் இடைச்சுவராகச் சொல்லிற்றிறே ராமஸௌந்த₃ர் யத்தை. ப₄ரதாநுவ்ருத்திக்கு இடைச்சுவரென்னுமிடம் சொல்லவேண்டா விறே.

ஸத்ருக்₄ந: பிள்ளைகளுடைய ஸந்நிவேசங்களைப் பார்த்துத் திருநாமம் சாத்துகிற ஸ்ரீவஸிஷ்ட₂ப₄க₃வான், பெருமாள் கண்டாரை அழகாலே துவக்கவல்லாராகத் தோற்றுகையாலே ராமனென்றும், இளையபெருமாளுக்குக் கைங்கர்யமே நிருபகமாகத் தோற்றுகையாலே லக்ஷ்மணனென்றும் திருநாமம் சாத்தினுப்போலே, இவருடைய ஸந்நிவேசத்தைக்காணவே ஸத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படியிருக்கையாலே ஸத்ருக்₄நென்று திருநாமம் சாத்தினான்.

நித்யஸத்ருக்₄ந: ப₃ாஹ்யஸத்ருக்களையே யன்றிக்கே, ஆந்தர ஸத்ருக்களான இந்த₃ரியங்களையும் ஜயித்திருக்குமென்கை. அவ் விந்த₃ரியஜயத்தினெல்லை யெவ்வளவென்னில் “பும்ஸாம் த₃ருஷ்டி சித்தாபஹாரினம்” (ரா.அ.3-29) என்கிற ராமஸௌந்த₃ர்யத்திலும் துவக்குண்ணாதிருக்கை. அதாகிறது பெருமாளைப் பற்றும்போதும், தன்னுகப்பாலேயாதல், அவருடைய வைலக்ஷண்யத்தாலேயாதலன்றிக்கே, தனக்கு உத்₃தே₃ஸ்யான இவனுக்கந்த விஷயமென்று பற்றுகை.

(அக₄மாவதித்யாதி₃). அஹங்காரமகாரநிவ்ருத்திசொன்னபோதே பாபராஹித்யம் ஸித்த₃மன்றே? புந: சொல்லவேண்டுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்திலித்யாதி₃). ராமப₄க்தி உத்₃தே₃ஸ்யமென்னலாயிருக்க, உத்₃தே₃ஸ்ய விரோதி₄யாக்கிச் சொல்லப்போமோவென்கிற ஸங்கையை அநுவதி₃த்து த₃ருஷ்டாந்த முகே₂ந பரிஹரிக்கிறார். (இத்தையித்யாதி₃ வாக்யதர்யத்தாலே). ஸௌந்த₃ர்யத்தில் கால்தாழ்கையே ராமப₄க்தி. இது ப₄ரதாநுவ்ருத்திக்கு விரோதி₄யென்னுமிடத்தைக் கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் (ராமே ப்ரமாத₃மித்யாதி₃). (இடைச்சுவர்) ப்ரதிப₃ந்த₄கம்.

அப்ராப்தவிஷயப்ராவண்யமாகிற அநிஷ்டத்தை அநாதி₃யாக ஜநிப்பிக்கையாலே நித்யஸத்ருவென்று இந்த₃ரியங்களாக அருளிச்செய்கிறார் (ப₃ாஹ்யேத்யாதி₃). “ஸத்ருக்₄நஸ்ச₂த்ரமாத₃தே₄” (ரா.யு.131-28) என்றும், “ராமமேவாநுசிந்தயந்” (ரா.அ.89-3) என்றுமிருக்க, ஸௌந்த₃ர்யத்தில் துவக்குண்ணமையைச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதாகிறித்யாதி₃). “ப₄ரதே க₃ச்ச₂தி க₃தவாந்” என்று சொல்லாமல், “ப₄ரதேந நீத:”

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானங்கள் 15

நீத: ராஜாக்கள் போம்போது உடைவாள் மற்றொன்றைக் கொண்டுபோமோபாதி அவன்கொடுபோகப் போனானென்கை. த்₃ரவ்யத்துக்கு த்₃ரவ்யாந்தரங்களோட்டை ஸம்யோக₃ம் உப₄ய நிஷ்ட₂மாயிருக்குமிறே. அதுபோலன்றிக்கே ஜாதி₃குணங்களோபாதி போனான். **ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:** “ஜ்யேஷ்ட₂ாநுவ்ருத்தி கர்த்தவ்யம்” என்று போனான். “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” (ரா.பு₃.1-80) என்றுபோன இளையபெருமானைப்போலே, போனவிடத்திலே ஸர்வ ஸேஷவ்ருத்தியும் பண்ணலாமென்று பாரித்துக்கொண்டு ப்ரீதி ப்ரேரிக்கப்போனான். படைவீட்டிலிருந்தால் பலருமுண்டாகையாலே விழுக்காட்டோபாதியிறே ஸித்தி₄ப்பது.

“நீத:” என்கையாலே ஸேஷத்வத்தில் அசித்கல்பனாயிருக்கக் கடவன். “ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:” என்கையாலே ஸ்வருபாநுருபமான வ்ருத்தி யிலே சைதந்யப்ரயுக்தமான த்₄ர்மங்களுண்டாயிருக்கை. “படியாய்க் கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேனே” (பெரு திரு.4-9) என்றிறே அபி₄யுக்தர் வார்த்தை.

“அநக₄” “நித்யஸத்ருக்₄ந:” என்று பாவநத்வத்தாலும் பே₄ாக்யதையாலும் அவனையே பற்றினானென்னவுமாம். “அநக₄” என்று ப₄ரதகர்த்ருக நயநக்ரியாகர்மத்வம் சொல்லுகையாலே “ஸ்வதந்த்ர: கர்த்தா” (அஷ்டாத்யாயீ 1-4-54) என்று ப₄ரதாழ்வானுக்கு ஸ்வாதந்த்ரயமும், ஸ்ரீஸத்ருக்₄நாழ்வானுக்கு அசித்₃வத்பாரதந்த்ரயமும் தோற்றுகிறதென்றருளிச்செய்கிறார் (ராஜாக்களித்யாதி₃). கீழ் அஹங்காரமகார நிவ்ருத்தி சொன்னபோதே பாரதந்த்ரயம் ஸித்த₄மாகையாலே இப்பத₃த்துக்கு அசித்₃வத்பாரதந்த்ரயமும் விவக்ஷிதமென்று கருத்து.

(உடைவாள்) அரைப்புடவையில் சொருகுகிற ஆயுத₄ம். உக்த பாரதந்த்ரயத்தின் எல்லைநிலம்காட்டுவாராக உக்தத்தை வ்யாவர்த்திப் பித்துக்கொண்டு அதிலும் அதிஸயம் காட்டுகிறார் (த்₃ரவ்யத்துக்கித்யாதி). (உப₄யநிஷ்ட₂ம்) என்றது உப₄யாதீ₃நமென்றபடி. இத்தால் அந்யதரரால் விடப்போகாதென்கை. “ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:” என்றதுக்கு “ப₄ரதேந ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:” என்றும், ப₄ரதனாலே ப₃ஹுமதனாய்ப் போனானென்று அர்த்த₂ம் சொல்லுமளவில் கீழ்ச்சொன்ன அத்யந்தபாரதந்த்ரயாதி₃ களுக்கு விருத்த₄மாகையாலே, “ஸ்வப்ரீத்யாபுரஸ்க்ருத:” என்று விவக்ஷித்து ப்ரீதியாலே ப்ரேரிக்கப்பட்டானென்று அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (ஜ்யேஷ்ட₂ாநுவ்ருத்தீத் யாதி₃). இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன பாரதந்த்ரயம் வைத₄மென்று கருத்து.

“நீத:” என்று சொல்லியிருக்க, “ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:” என்று சொல்லக்கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நீதஇத்யாதி₃). (இருக்கக்கடவன்) என்றவநந்தரம் ‘என்றபடி’ என்று ஸேஷம். (இருக்கை) என்றவநந்தரம் ‘என்றபடி’ என்று ஸேஷம். இதற்கு ப்ரமாணம் (படியாயித்யாதி₃). கீழ் “அநக₄” என்றதுக்கு ஸௌந்த்₃யத்தில் ராமப₄க்திரஹிதன் என்றர்த்த₂மாக்கி, இதற்கு ஹேதுவாக “நித்யஸத்ருக்₄ந:” என்றத்தையுட்கொண்டு இவ்விரண்டாலும் பெருமாளிடத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீப₄ரதாழ்வானிடத்தில் பே₄ாக்யதாதிஸயம் தோற்ற வ்யாக்யாநம் செய்தருளிஞர்.

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானங்கள் 16

“நித்யஸத்ருக்₄நஃ” என்றதுக்கு ப்ரயோஜந(க)மென்னென்னில், “ஸ்ரீஸத்ருக்₄நாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லனானபடி அவனையல்ல தறியாத ஸ்ரீபுரதாழ்வானையல்லது வேறொன்றறியாதபடியானான்” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். இதுவே ப்ரயோஜந(க) மானால் சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறே. ஆகவிப்படி ஸ்ரீஸத்ருக்₄நாழ்வானைப்போலையிருப்பாரொருவராய்த்து ஸ்ரீமது₄ரகவிகள்.

இனி இவர்க்குத் ததீயருத்₃தே₃ஸ்யராமிடத்தில் ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄மாத்ரத்திலே விஷயீகரித்தும், தத்₃விஷயத்தில் இப்போது அவகா₃ஹிப்பித்தும், கு₃ணுஸந்த₄நத்தாலல்லது செல்லாத த₃ஸையிலே “பே₃ரத₄யந்தஃ பரஸ்பரம்” (க₃தை 10-9) என்கிறபடியே போதுபோக்குகைக்கு உசாத்துணையாகவும், “யத்ர பூர்வே ஸாத₄யாஸ் ஸந்திதே₃வாஃ” இனி இவ்விரண்டுபத்துத்தாலும் பாவநத்வபே₄க்யத்வங்கள் பெருமாளிடத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீபுரதாழ்வானிடத்திலே தோற்ற அர்த்த₂ந்ரமருளிச்செய்கிறார் (அநக₄ இத்யாதி₃). அநக₄பத்துத்தால் ராமவிஷயத்தில் பாவநத்வப்ரயுக்தமான மஹநீயதையாலே வருகிற ப்ரீதிரஹிதனென்று தோற்றுகையாலே ப₄ரதவிஷயத்தில் பாவநத்வாதிஸயம் தோற்றுகிறதென்று கருத்து. “நித்யஸத்ருக்₄நஃ” என்று ராமஸௌந்த₃ர்யத்தில் கண்வையாரென்கையாலே இங்குக் கண்வைத்தவனுக்கு பே₄க்யதாதிஸயம் தோற்றுமென்று கருத்து.

“அநக₄” என்றதுக்கு “ராமப₄க்திரஹிதஃ” என்றும் “நித்யஸத்ருக்₄நஃ” என்றதுக்கு ராமவிஷயத்தில் கண்வையானென்றும் சொல்லக்கூடுமோ? “கத₃ந்வஹம் ஸமேஷ்யாமி ப₄ரதேந மஹாந்மநா | ஸத்ருக்₄நேந ச வீரேண த்வயா ச ரகு₄நந்தநா” (ரா.ஆ.16.40) என்கிறபடியே பெருமாளுக்கு ஸத்ருக்₄நனிடத்தில் ப்ரீதியுண்டாகையாலே இவனுக்கும் அவரிடத்தில் கண்வைக்கவேண்டுகையாலே இவ்விரண்டு பத்துத்துக்கும் பொருளில்லாமையால் ப்ரயோஜநமில்லையென்று முன்புள்ள முதலிகள் கேட்க, அதற்கு எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்தியை இங்கும் அந்த ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கவேண்டுகையாலே ஸம்வாத₃மாக அருளிச்செய்கிறார் (அநக₄ என்று தொடங்கி அருளிச்செய்தாரென்னுமளவும்).

இந்தப் பரிஹாரத்துக்கு இருவர்க்கும் ஸ்ரீபுரதாழ்வானையிட்டு பரஸ்பர ப்ரீதியுண்டாகிலும் நேரே ராமவிஷயத்தில் ப₄க்தியில்லையென்றும், கண்வையானென்றும் தாத்தப்ரயம். (சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறே) என்றது பெருமாளுக்கு நல்லனான ஸ்ரீபுரதாழ்வானையல்லதறியாதிருக்கையாலே “அநக₄” “நித்யஸத்ருக்₄நஃ” என்று சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமென்றபடி.

இத்தால் ஈஸ்வரவிஷயத்தில் கண்ணழிவற்ற ருசியுடையாரபி₄மாநத்திலே யொதுங்கி அவர்திருவடிகளே ப்ராப்யமும், ப்ராபகமுமென்றத₄யவஸித்திருந்தபேர் “திரிதந்தாகிலும்” என்கிறபடியே ஈஸ்வரனுக்கு மிகவும் ப்ரீதிவிஷயராவரென்றதாய்த்து. ஆக இவ்வளவும் வக்த்ருவைலக்ஷணயம் அருளிச்செய்தார்.

இனி வைலக்ஷணயாந்தர கத₂நமுகே₂ந ப்ரதிபாத₃யவைப₄வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி₃). (உத்₃தே₃ஸ்யராமிடத்தில்) என்றதுக்கு “அத்₄யவஸித்து என்றத்தோடே ஸம்ப₃ந்த₄ம். (ப₄க₃வத்ஸம்ப₃ந்த₄மாத்ரத்திலே) என்றது

வாத்ஸ்யே தே₃வாதி₄ராஜே வரத₃கு₃ருவரைஸ்ஸாகமாக₃த்ய த்₃ருஷ்ட்வா
ஸ்மேரஸ்வாந்தோ₃பி ப₄ாக்₃யவ்யதிகரவிரஹாத் கேஷமமப்ராப்ய யாதே
ஸ்வார்ச்சயஸ்ரீஜாநகீஸப்ரப₃லநியமநேநாபி₄முக₂யாது₃பேதே
ஸ்பீ₂தை: ஸ்வைர்த்த₃ருஷ்டிபாதைர் க₄நதரகருணாஸாரவர்ஷம் வவர்ஷ||6)

ஸ்ரீவத்ஸகே₃ாத்ரத்திலுதி₃த்த தே₃வராஜரென்கிற ஏறும்பியப்பா
(திருவரங்கத்திற்கு வந்து, ஆப்தப₃ந்து₄வான) கந்தாடையண்ணனோடு கூட
ஜீயர்மட₂த்துக்கு எழுந்தருளி, மணவாளமாமுனிகளை ஸேவித்து,
திருவாய்மொழியில் ஓரிடத்திற்கு ஜீயர் ஸாதித்த அர்த்த₂விசேஷங்களைக்
கேட்டுப் போரப்ரீதரானார். ஆனாலும் விதி₄கூடாமையாலே ஜீயர்மட₂த்தில்
அமுதுசெய்யாமலும், ஜீயருடைய திருவடிகளில் ஆஸ்ரயிக்காமலும்,
தமது ஊருக்கு மீண்டெழுந்தருளினார். அவருடைய திருவாராத₄ன
எம்பெருமானான சக்ரவர்த்தித்திருமகன் அவரது கனவில் 'நீர்
ஸேஷாவதாரமான ஜீயர்திருவடிகளில் அபசாரப்பட்டு வந்தீர்; ஜீயர்
திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்து அபராத₄க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டு
வந்தாலொழிய உம்முடைய கையாலே திருவாராத₄னம் கொள்ள
மாட்டோம். நீர் கடுகப்போகீர்' என்று ஏறும்பியப்பாவை நியமித்தருள,
அவரும் உடனே புறப்பட்டுக் கோயிலுக்கெழுந்தருளி, அத்யாத₃ரத்து
டனே ஜீயரை தண்டனிட, ஜீயரும் தமது மலர்ந்த திருக்கண்களாலே
குளிரக்கடாக்கித்து அப்பாவிடம் மிகுந்த கருணைமழையைப் பொழிந்தார்.

बध्वेमां सप्तगोत्रीं प्रतिवदभयकृद्वर्यगोविन्दवर्यौ
वात्स्यं श्रीदेवराजं यमिनमपि महावानशैलाधिवासम् ।
आर्यानिन्यांश्च कृत्वा वसुदिगिभवरात् पञ्चरत्नींश्च कृत्वा
पौत्रौ स्वौ रम्यजामातरमधिकगुणं भट्टनाथं ररक्ष ॥ ८

ப₃த்₄வேமாம் ஸப்தகே₃ாத்ரீம் ப்ரதிவத₃ப₄யக்ருத்₃வர்ய
கே₃ாவிந்த₃வர்யெள
வாத்ஸ்யம் ஸ்ரீதே₃வராஜம் யமிநமபி மஹாவாநஸைஸலாதி₄வாஸம்
ஆர்யாநந்யாம்ஸ்ச க்ருத்வா வஸு₃தி₃கி₃ப₄வராந் பஞ்சரத்நீம்ச க்ருத்வா
பௌத்ரௌ ஸ்வௌ ரம்யஜாமாதரமதி₄ககு₃ணம் ப₄ட்டநாத₂ம் ரரக்ஷ||8

எழுபத்துனான்கு ஸிம்ஹாஸநாதி₄பதிகளிலே பரிக₃ணிதரான
முதலியாண்டான், முடும்பைநம்பி, முடும்பையம்மாள், ஆஸூரிப்
பெருமாள், கிடாம்பிப்பெருமாள், குமாண்டுர் இளையவில்லியாச்சான்,
வங்கிபுரத்துநம்பி ஆகிய ஏழு₃கே₃ாத்ரத்தாரும் தங்களுக்குள்ளேயே
ஸம்ப₃ந்த₄ம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும் என்று நியமனம் செய்து
ஸப்தகே₃ாத்ரவ்யவஸ்தை₂யை ஏற்படுத்தினார் பெரியஜீயர். ப்ரதிவாதி₃
ப₄யங்கரம்அண்ணன், பூர்வாஸ்ரமத்தில் கே₃ாவிந்த₃த₃ாஸரென்கிற

திருநாமமுடையவரான பரவஸ்துபுட்டர்பிரான் ஜீயர், ஏறும்பியப்பா, வானமாமலைஜீயர், கோயில் கந்தாடைஅண்ணன், திருவேங்கட ராமாநுஜஜீயர், அப்பிள்ளார், அப்பிள்ளை ஆகிய எண்மரையும் அஷ்டதீக்ஷுஜங்களாக நியமித்து, பஞ்சரத்நங்களையும் நியமித்தார். நற்குணங்கள் நிறைந்த தமது பெளத்ரர்களான அழகியமணவாள நாயனாரையும் (ஜீயர்நாயனாரையும்), பெரியாழ்வார்ஜயனையும் நன்கு ரக்ஷித்தார்.

देवं भूयो दिदृक्षुःशठमथनमसौ श्रीनगर्या गतस्तं
नत्वा स्तुत्वा प्रहृष्टो विभुनवनिलयीं वर्धयित्वाऽऽर्यचेतः।
जिज्ञासुर्यादिवाद्रेरधिसरणि जनन्यार्यदर्शी निवृत्तः
प्राप्तार्थस्तुष्टचेताश्छदनिजनिलये वह्निदानन्वगृह्णात् ॥ ९

தே₃வம் பூ₄யோ தி₃த்₃ருக்ஷுஸ்பட₂மத₂நமஸௌ ஸ்ரீநக₃ர்யாம் க₃தஸ்தம்
நத்வா ஸ்துத்வா ப்ரஹ்ருஷ்டோ விபு₄நவநிலயீம் வர்த்த₄யித்வா₅ர்யசேதா
ஜிஜ்ஞாஸுர்யாத₃வாத்₃ரேரதி₄ஸரணி ஜநந்யார்யத₃ர்ஸீ நிவ்ருத்தஃ
ப்ராப்தார்த்த₂ஸ் துஷ்டசேதாஸ்ச₂த₃நிஜநிலயே வஹ்நித₃நந்வ
க்₃ருஹ்ணாத்|| (9)

மீண்டும் ஸட₂கோபரான நம்மாழ்வாரை லேவிக்கவிரும்பி, ஆழ்வார்திருநக₃ரிக்குச் சென்று, ஆழ்வாரைத் துதித்தேத்தித் திருவடி தொழுது, நவதிருப்பதி எம்பெருமான்களை மங்குளாஸாஸநம் செய்தார். திருநாராயணபுரத்தாய் ஜநந்யாசார்யரிடமிருந்து ஆசார்யஹ்ருத₃யத்தின் பொருளை அறியவேண்டுமென்ற விருப்பத்தினால் திருநாராயணபுரத்துக் குப் புறப்பட்டார். வழியில் சிறிது தொலைவிலேயே ஆய்ஜநந்யாசார்யரைக் கண்டு, அவருடனே திருநக₃ரிக்கு மீண்டெழுந்தருளி ஆசார்யஹ்ருத₃ய ரஹஸ்யார்த்த₂ங்களைக் கேட்டறிந்தார். பின்பு கூரைவேய்ந்த தம்மட₂த்திற்குத் தீவைத்தவர்களை, அந்த தே₃ஸத்து அரசன் தண்டிக்க முற்பட்டபோது அதனைத் தடுத்து அவர்களைக் காத்தருளினார்.

कृत्वाऽसौ श्रीनगर्या शठमथनमुदे मण्डपं कालमेघं
वीथीस्सीमाश्च कृत्वा रुचिरवरमहामण्डपं कल्पयित्वा ।
विप्रं श्रीह्रस्वकुट्यां निजचरणजुषं तत्र कैङ्कर्यकार्ये
निष्प्राप्यासाद्य हृष्टः पुनरपि कुरुकामागमद्रङ्गधाम ॥ १०

க்ருத்வா⁵ஸௌ ஸ்ரீநக₃ர்யாம் ஸட₂மத₂நமுதே₃ மண்ட₃பம் காலமேக₄ம்
வீதீ₂ஸ்ஸீமாஸ்ச க்ருத்வா ருசிரவரமஹாமண்ட₃பம் கல்பயித்வா
விப்ரம் ஸ்ரீஹ்ரஸ்வகுட்யாம் நிஜசரணஜுஷம் தத்ர கைங்கர்யகார்யே
நிஷ்ப்ராப்யாஸாத்ய ஹ்ருஷ்ட₃ புநரபி குருகாமாக₃மத்₃ ரங்க₃த₄ாம||10

பெரியஜீயர், நம்மாழ்வார் திருவுள்ளமுகக்கும்படி திருநக₃ரியில்
காளமேக₄ன்திருமண்ட₃பத்தையும், திருவீதீ₂களையும், எல்லைகளையும்
ஏற்படுத்தி, அழகியமணவாளன்திருமண்ட₃பத்தையும் உண்டாக்கினார்.
தம் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்த திருவேங்கடமுடையான் என்ற
ப்ராஹ்மணனைத் திருக்குறுங்குடிக் கோயில்கைங்கர்யத்திலே நியமித்து,
மீண்டும் திருநக₃ரியேற எழுந்தருளி, ஆழ்வாருக்கு அனைத்தழகும்
கண்டருளப்பண்ணி மகிழ்ந்து, பின்பு திருவரங்கத்திற்கு எழுந்தருளினர்.

तत्र श्रीतालवृन्तव्यजनपरिकरेणोत्तमं सेवमानं

स्वप्ने श्रीरङ्गभर्त्रा स्वयमनुकथितस्वाहिराजावतारः ।

मध्याह्ने काञ्च वृद्धां प्रति रहसि परं स्वाहिराजत्ववेत्रीं

स्वं भावं निह्रुवानः फणिपतिशयनं प्रत्यहं सेवते स्म ॥ ११

தத்ர ஸ்ரீதாலவ்ருந்தவ்யஜநபரிகரேணோத்தமம் ஸேவமானம்
ஸ்வப்நே ஸ்ரீரங்க₃ப₄ர்த்ரா ஸ்வயமநுகதி₂தஸ்வாஹிராஜாவதார:
மத்₄யாஹ்நே காஞ்ச வ்ருத்₃த₄ாம் ப்ரதி ரஹஸி பரம் ஸ்வாஹிராஜத்வவேத்ரீம்
ஸ்வம் ப₄ாவம் நிஹ்நுவாந: ப₂ணிபதிஸயநம் ப்ரத்யஹம் ஸேவதே ஸ்ம||

ஒருநாள் திருவாலவட்டகைங்கர்யம் செய்துகொண்டிருந்த
உத்தமநம்பி (பெரியஜீயருடைய பாலின்வண்ணமான திருமேனிநிறத்தை
வேறுவித₄மாகநினைத்து 'நெடும்போதிருக்கவேண்டா' என்று கூறி
அபசாரப்பட, ஜீயரும் மட₂த்திற்கு எழுந்தருளினர். உத்தமநம்பியும்)
தூங்கிப் பலகணிக்கதவிலே சாய்ந்திருக்க, பெரியபெருமாள் அவர்
கனவிலே தோன்றி, திருவநந்தாழ்வானைத் தொட்டுக்காட்டி 'இவர்காணும்
மாமுனிகளாக அவதரித்துள்ளார்' என்று கூறினர். (உத்தமநம்பியும்
கண்விழித்து, அப்போதே மட₂த்திற்கு வந்து ஜீயர்திருவடிகளில் விழுந்து
அபராதக்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டார்.) பின்பொருநாள் மத்₄யாஹ்நம்
ஸட₂கோபகொற்றி என்கிற மூதாட்டி திருமலையாழ்வார் என்ற
வ்யாக்₂யாநமண்ட₃பத்தில் ஏகாந்தமாக எழுந்தருளியிருந்த ஜீயரைக்
கதவுப்புரையிலே ஆதி₃ஸேஷனாகக் கண்டதை ஒருவர்க்கும் வெளியிடா
மல் மறைக்கும்படி நியமித்தார் ஜீயர். பிரதிதி₃னமும் அரவினணைமிசை
மேயமாயனான பெரியபெருமாளை மங்க₃ளாஸாஸநம் செய்து
கொண்டெழுந்தருளியிருந்தார்.

एवंभूतं मुनीन्द्रं धरणिजलधिजानायको रङ्गनाथः
स्वस्मै भाष्यं श्रुतीनां वकुलधरमुनेर्वक्तुमाज्ञापयत्तम् ।
सोऽयं संवत्सरेण द्रमिडमयसुधां रङ्गनाथाय वर्षन्
श्रीशैलेत्यादिपद्यप्रवचनमुखतस्तेन संपूजितोऽभूत् ॥ १२

ஏவம்பூதம் முநீந்த்₃ரம் த₄ரணிஜலதி₄ஜாநாயகோ ரங்க₃நாத₂ஃ
ஸ்வஸ்மை பா₄ஷ்யம் ஸ்ருதீநாம் வகுலத₄ரமுநேர் வக்துமாஜ்ஞாபயத்தம்
ஸோ₅யம் ஸம்வத்ஸரேண த்₃ரமிட₃மயஸுத₄ாம் ரங்க₃நாத₂ாய வர்ஷந்
ஸ்ரீஸைலேத்யாதி₃பத்₃யப்ரவசநமுக₂தஸ்தேந ஸம்பூஜிதோ₅பூத்|| (12)

இப்படியிருக்கிற பெரியஜீயரை ஒருநாள் ஸ்ரீபூ₄நாயகரான நம்பெருமாள், மகிழ்மலைமார்பினரான நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த தமிழ் வேத₃மான திருவாய்மொழியின் வ்யாக்₂யானங்களைச் சொல்லும்படி நியமித்தார். அவரும் ஒரு ஸம்வத்ஸரகாலம் தொண்டர்க்கமுதான திருவாய்மொழியின் ஈடுமுதலான வ்யாக்₂யாநங்களை நம்பெருமாள் திருமுன்பே அருளிச்செய்தார். சாற்றுமுறையன்று நம்பெருமாள் 'அரங்கநாயகம்' என்கிற ஐந்துவயதுள்ள அர்ச்சககுமாரனாக வந்து 'ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்' என்று தொடங்கும் தனியனை அருளிச்செய்து ஆசார்யரான ஜீயரை உரியமுறையில் ஸம்மானித்தார்.

लोकाचार्योक्ततत्त्वत्रितयमनुयुगश्लोकवाग्भूषटीका-
माला संक्षेपगीताहृदयविवरणे ज्ञानसारादिटीके ।
अन्तादिं रत्नमालां शठरिपुफणितिव्याक्रियामानगोलं
चक्रे कौचिद्विवैरावकलयत निहीनात्मपृच्छापदेशात् ॥ १३

லோகாசார்யோக்ததத்த்வத்ரிதயமநுயுக₃ஸ்லோகவாக்₃பூ₄ஷ₄கா-
மாலா ஸம்க்ஷேபகீ₃தாஹ்ருத₃யவிவரணே ஜ்ஞாநஸாராதி₃டிகே
அந்தாதி₃ம் ரத்நமாலாம் ஸட₂ரிபுப₂ணிதிவ்யாக்₂ரியாமாநகே₃லம்
சக்ரே கௌசித்₃விவைராவகலயத நிஹீநாத்மப்ருச்ச₂ாபதே₃ஸாத்|| (13)

பெரியஜீயரும் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த தத்த்வத்ரயம், ரஹஸ்யத்ரயார்த்த₂ப்ரதிபாத₃கமான முமுக்ஷுப்படி, ஸ்ரீவசநபூ₄ஷணம் இவைகளுக்கு வ்யாக்₂யானங்களையும், கீ₃தைக்கு ஸங்க்ஷிப்தமானதொரு விவரணத்தையும், ஞானஸாரம் மற்றும் ப்ரமேயஸாரத்திற்கு வ்யாக்₂யானங்களையும், திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி, உபதேசரத்தினமலை, ஈடுமுப்பத்தாருயிரப்படிக்கு ப்ரமாணத்திரட்டு ஆகியவற்றையும் அருளிச்செய்தார்.

நம்மாழ்வாரின் உவமைகள்

ஸ்ரீ.உ.வே.எஸ்.க்ருஷ்ணஸ்வாமிஅய்யங்கார்ஸ்வாமி (ஸுதூர்ஸநர்)

நம்மாழ்வாரின் தீவ்யப்ரபுந்₄ங்களில் காணப்படும் உவமைகளின் நயங்களை விளக்குவோம்.

திருவிருத்தம்-42

“வன்காற்றறைய ஒருங்கே மறிந்து கிடந்தலர்ந்த மென்கால்
கமலத்தடம்போல் பொலிந்தன மண்ணும் விண்ணும்
என்காற்கு அளவின்மை காண்மின் என்பானொத்து வான்நிமிர்ந்த
தன்காற் பணிந்த என்பால் எம்பிரான தடங்கண்களே”

இப்பாட்டில் நம்மாழ்வார் த்ரிவிக்ரமனாய் ஒங்கி உலகளந்த எம்பெருமானுடைய பெரியகண்களுக்கு ஓர்உவமை கூறுகிறார். ஓர் தாமரைத்தடாகம் உள்ளது. பெரிய புயல்காற்று அதை நோக்கி வீசுகிறது. அதனால் அந்தத் தாமரைத்தடாகம் முழுவதிலும் பூத்திருக்கும் தாமரைகள் எல்லாம் ஒருமூலையில் சென்று சேர்ந்துவிடுகின்றன. தடாகத்தில் பெரும்பகுதி நீராகவும், எஞ்சிய பகுதி ஒரே தாமரைக்காடாகவும் காட்சியளிக்கிறது. அதுபோலவே த்ரிவிக்ரமனின் திருமேனி தடாகத்தில் பெரும்பகுதியை ஒத்து நீர்வண்ணமாகக் காட்சியளிக்கிறது. த்ரிவிக்ரமனின் திருமுகப்பகுதி செந்தாமரைக்கண்களின் ஒளியாலே தடாகத்தின் ஒருமூலையில் ஒன்றாக மலர்ந்திருக்கும் தாமரைக்காடுபோலே காட்சியளிக்கிறது. இத்தகைய காட்சி எம்பெருமானை சரணமடைந்த நம்மாழ்வாரின்பால் த்ரிவிக்ரமனின் அருள் நோக்காக மலர்கிறது.

திருவாய்-2-3-1 ஊனில்வாமுயிரே நல்லைபோ உன்னைப்பெற்று
வானுளார் பெருமான் மதுசூதன் என்னம்மான்
தானும்யானுமெல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம்
தேனும்பாலும்நெய்யும் கன்னலும்அமுதுமொத்தே.

இப்பாட்டில் எம்பெருமானும் தானும் கலந்ததற்கு தேனும்பாலும் நெய்யும் அமுதும் கலந்ததை உவமையாகக் காட்டுகிறார் ஆழ்வார். இதற்கு “தேனும்தேனும், பாலும்பாலும், நெய்யும்நெய்யும், கன்னலும்கன்னலும், அமுதும்அமுதும் கலந்ததுபோலே வேற்றுமையின்றி ஒருபடிப்படக்கலந்தோம்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பொருளுரைப்பராம். இதைக்கேட்ட எம்பெருமானார் தேன்,பால்,நெய் கன்னல்,அமுது என்னும் சுவைமிக்க பதூர்த்த₂ங்களை எல்லாச்சுவைமிக்க பதூர்த்த₂ங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி “ஸர்வரஸான எம்பெருமானும் நானும் கலந்தபோது சுவைமிக்க பொருள்கள் ஒன்றாகக் கலக்கும்போது விளையும் எல்லாச்சுவைகளும் பிறக்கும்படி கலந்தோம்” என்று சுவைமிக்க பொருளுரைத்தாராம்.

திருவாய் 10-10-7

கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என்னன்பேயோ

நீலவரையிரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததொப்ப

கோலவராகமொன்றாய் நிலங்கோட்டிடைக்கொண்டவெந்தாய்

நீலக்கடல்கடைந்தாய்! உன்னைப்பெற்றினிப்போக்குவனோ

இப்பாட்டில் வராஹாவதாரப் பெருமான் ப்ரளயகாலத்தில் உலகைத்

தன் இரண்டு தந்தங்களாலும் தூக்கி எடுத்தது ஒரு நீலரத்னமலை இரண்டு பிறைச்சந்திரர்களைக் கவ்விக்கொண்டு உயர எழுந்தது போலுள்ளது என்கிறார் ஆழ்வார். தந்தங்களில் இருந்த பூமிக்கு திருஷ்டாந்தமாக எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லையே என்று நினைக்கலாம் பூமியானது அந்தப் பிறைச்சந்திரனில் உள்ள மறுப்போலே இருந்ததாகையாலே அதற்குத் தனியாக உபமானமிட வேண்டியதில்லை என்று வ்யாக்யானங்களில் இதற்கு அழகாக ஸமாதானம் உரைக்கப்பட்டுள்ளது. இவைபோல் இன்னும் பல உள.

“வ்யாக்யர ஸிம்ஹங்களோபாதி உபாயவேஷம்; யூத₂பதியான மத்தக₃ஜம்போலே உபேயவேஷம்” என்று திருக்கோட்டியூர்நம்பி அருளிச்செய்வார்; (வார்த்தாமாலை-83(a) (புலியும், சிங்கமும்போலே எம்பெருமான் உபாயமாம்போது தன்னோடொத்த மற்றொரு உபாயத்தைப் பொறுக்கமாட்டான். யானைக்கூட்டத்திலுள்ள எல்லாயானைகளோடு சேர்ந்து தலைமையான பே₄க₃ங்களை அநுப₄விப்பது போலே எம்பெருமான் உபேயமாம்போது பிராட்டிமார், நித்யமுக்தர்கள் முதலானவர்களோடு சேர்ந்தே உபேயமாகிறான். அதாவது அன்றே முக்தியடைபவனை இவர்கள் அனைவரோடும்கூடி எம்பெருமான் அநுப₄விக்கிறான் என்று கருத்து.

நம்மிடம் கிடைக்கும் புத்தகங்கள்

	ரூ
1. வாதூ ₄ லவீரராக ₄ வாசார்யரின் க்ருதிகள்	- 26-00
2. அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம்	- 18-00
3. அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானங்கள்.	- 48-00
4. தீ ₃ பப்ரகாஸஸஹித தத்த்வதீ ₃ பம், தத்த்வநிருபணம். (தபால் செலவு தனி)	150-00

To convey your opinion and
to get a copy of any article or the issue as a whole,
mail melathirumaligai@gmail.com

Visit us at www.srivaishnavan.com